

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Klárou Vašákovou v právní věci

žalobkyně: **RegioJet a.s.**, IČO 28333187
sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Doležalem
sídlem Koliště 1912/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika – Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, IČO 65349423
sídlem úřadu třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o ochranu pověsti právnické osoby

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala vůči žalovanému uložení povinnosti odstranit z jeho internetových stránek www.uohs.cz tiskovou zprávu nazvanou „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“ uveřejněnou dne 13. 5. 2019, se zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zveřejnit do tří dnů od právní moci rozsudku na všech webových stránkách vedených na doméně www.uohs.cz po dobu jednoho měsíce omluvu alespoň ve velikosti písma 11, a to následujícího znění:

„Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, PSČ 604 55, IČO 65349423, se tímto omlouvá společnosti RegioJet a.s., sídlem Brno, Náměstí Svobody 86/17, PSČ 602 00, IČO 28333187, za obsah tiskových zpráv nazvaných „Flixbus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen“ a „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“ zveřejněných na internetových stránkách www.uohs.cz dne 13. 5. 2019, neboť tyto nevyváženě a zavádějícím způsobem informovaly

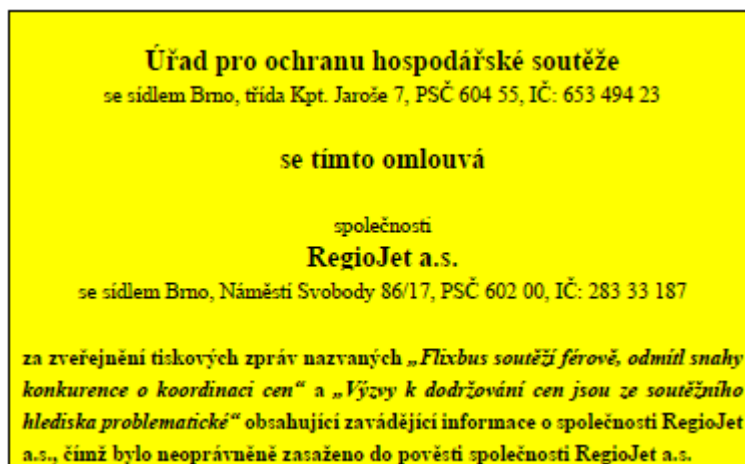
o postupu společnosti RegioJet a.s. vůči FlixBus CZ s.r.o., sídlem Havlíčkova 1029/3, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČO 6015697, ve sporu o případné podnákladové ceny této společnosti, čímž bylo neoprávněně zasaženo do pověsti společnosti RegioJet a.s.“

III. Žalovaný je povinen zaslat žalobkyni na adresu jejího sídla písemnou omluvu ve znění uvedeném ve výroku II. tohoto rozsudku opatřenou podpisem předsedy žalovaného, a to rovněž do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů tohoto řízení částku 31 591,50 Kč, a to do tří od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 5. 9. 2019 se žalobkyně domáhala vydání rozsudku, kterým měla být žalované České republice - Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „Úřad“) uložena povinnost stáhnout tiskovou zprávu nazvanou „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“ uveřejněnou dne 13. 5. 2019 na internetových stránkách www.uohs.cz z těchto internetových stránek, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Současně žádala žalobkyně nejpozději do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zveřejnit viditelně na internetových stránkách www.uohs.cz omluvu v níže uvedeném znění, velikosti a podobě, a to nepřetržitě po dobu 1 měsíce, přičemž omluva se musí každému návštěvníkovi internetových stránek www.uohs.cz zobrazovat vždy při jeho návštěvě internetové stránky www.uohs.cz, po celou dobu kdy na dané internetové stránce zákazník pobývá, a to i za situace že dojde ke změně URL adresy, při které zůstává nedotčený kmen „uohs“:

V neposlední řadě žalobkyně požadovala zaslat písemnou omluvu ve znění uvedeném ve výroku II. tohoto rozsudku opatřenou podpisem oprávněné osoby na adresu sídla žalobkyně, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedla, že má to, že Úřad narušil svým jednáním její pověst, když dne 13. 5. 2019 na svých internetových stránkách www.uohs.cz uveřejnil tiskovou zprávu s titulkem „Flixbus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen, a to následujícího znění:

„Flixbus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen
13. 5. 2019

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže obdržel od autobusového dopravce Flixbus informace o tom, že jej jeho konkurent RegioJet vyzval k možné protisoutěžní koordinaci cen.

Úřad společnosti Flixbus potvrdil, že jak výslovné přijetí, tak i faktické dodržování uvedeného návrhu by mohlo být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a varoval jej před účastí v protisoutěžní dohodě. Soutěžitelé jsou povinni stanovovat své tržní strategie individuálně a nezávisle na ostatních subjektech působících na trhu. Zakázaná je zejména koordinace a dohody o cenách nebo rozdělování trhů podle teritorií či zákazníků.

Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost RegioJet dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti Flixbus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci nezahájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo. „V něm by případně oběma soutěžitelům hrozily vysoké pokuty až do výše 10 % z ročního obrátu,“ uvedl I. místopředseda ÚOHS Hynek Brom.

Tiskové oddělení ÚOHS
19/039/HS026“

Tato zpráva byla ještě téhož dne nahrazena tiskovou zprávou obdobného znění s výjimkou titulku, který nově zněl „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“. Rozdíl mezi oběma tiskovými zprávami spočíval v doplnění posledního odstavce ve znění

„Na žádost společnosti Regio Jet Úřad uvádí, že tato tisková zpráva v žádném ohledu nesouvisí se sporem o případné podnákladové ceny.“

Obě tiskové zprávy byly obratem masivně šířeny prostřednictvím článků zveřejněných na početných internetových portálech a dostaly se do širokého povědomí veřejnosti. Jednotlivá média informovala o údajné snaze žalobkyně uzavřít se společností FlixBus CZ s.r.o., sídlem Praha, Karolinská 650/1, PSČ 186 00, IČO 06015697, (dále též jen „FlixBus“) kartelovou dohodu a dané články obsahovaly kromě jiného i tvrzení, že RegioJet měl vyzvat Flixbus k dodržování „stejných cen jízdenek“. První tisková zpráva o údajné výzvě k protisoutěžní koordinaci cen učiněné společností RegioJet byla rovněž sdílena i mezinárodním poskytovatelem zpravodajství MLex Market Insight využívaným odbornou veřejností i zahraničními soutěžními orgány. Žalobkyně je přesvědčena, že Úřad nepostupoval korektně, pokud k vydání tiskových zpráv přistoupil výlučně na podnět FlixBus a ani se nepokusil získat stanovisko žalobkyně k uvedeným tvrzením; žalobkyni nebyla poskytnuta žádná možnost vyjádřit se k závažným tvrzením FlixBus, přičemž obsah tiskových zpráv je způsobilý zásadním způsobem poškodit pověst žalobkyně, která je přímým konkurentem FlixBus, a současně ovlivnit probíhající civilní řízení mezi oběma konkurenty jakož i šetření soutěžních orgánů v zahraničí. Tato společnost by případným zásahem do pověsti žalobkyně přímo profitovala, a to na základě svého zcela jednostranného obvinění. S ohledem na závažnost jednání Úřadu zaslala žalobkyně Úřadu výzvu ke zveřejnění omluvy a ke stažení druhé tiskové zprávy, která je na stránkách Úřadu nadále uveřejněna, avšak bezvýsledně. Úřad reagoval přípisem z 20. 5. 2019, v němž deklaroval setrvání na svém postupu spočívajícím ve zveřejnění tiskových zpráv, a to zejména s odůvodněním, že Úřad „nejenže rozhoduje o dodržování zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, ale jeho povinností je též vykonávat preventivní působení na soutěžitele na trhu a předcházet tak narušením hospodářské soutěže“ a, že do oblasti této působnosti Úřadu spadá i „upozornění širší podnikatelské veřejnosti na případy, jichž by se měli soutěžitelé při svém jednání v hospodářské soutěži vyvarovat, a to i ve formě tiskových zpráv.“ Opakovaně se žalobkyně pokusila o předejití soudnímu sporu zasláním kvalifikované předžalobní výzvy ve smyslu § 142a odst. 1 o.s.ř., a to přípisem z 28. 8. 2019, avšak i v tomto případě reagoval Úřad zamítavě. O nesprávnosti postupu žalovaného je však žalobkyně přesvědčena, když zdůraznila, že Úřad po intervenci žalobkyně text první tiskové zprávy zmírňoval. Popsané jednání Úřadu je podle žalobkyně způsobilé závažným způsobem poškodit její dobrou

pověst; jsou jednoznačně naplněny definiční znaky neoprávněného zásahu do pověsti žalobkyně ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o.z.“). V tomto směru žalobkyně poukázala na právní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 5111/2009, který je plně aplikovatelný i v poměrech nového občanského zákoníku, podle kterého: „Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do dobré pověsti právnické osoby podle § 19b odst. 3 obč. zák. musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu upínající se k porušení práva právnické osoby na dobrou pověst, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde existovat příčinná souvislost mezi zásahem a neoprávněností (protiprávností) zásahu.“

Požadavek na adekvátní satisfakci za způsobenou nemajetkovou újmu a i na zveřejnění omluvy za způsobený zásah do dobré pověsti je pak plně v souladu s právními závěry rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 23 Cdo 5173/2017: „Přesto, že nyní účinný občanský zákoník používá jen pojem pověst (oproti předchozímu zákonnému pojmu dobrá pověst), obsah tohoto pojmu se nezměnil; nadále lze mít za to, že pověst buduje právnická osoba od okamžiku svého vzniku, že právo na ochranu pověsti právnické osoby má povahu osobního práva a stejné zůstávají principy, na nichž je ochrana pověsti založena... Nejvyšší soud nemá důvod odchýlit se od těchto rozhodnutí ani v tomto případě. Ochrana (dobré) pověsti je totiž chápána jako ústavní hodnota bez ohledu na to, zda jde o pověst osoby fyzické, či právnické.“

V kontextu výše uvedeného dospívá žalobkyně k naplnění základních podmínek, za nichž lze usoudit na neoprávněný zásah do pověsti právnické osoby, a to existence dobré pověsti právnické osoby, zásah objektivně způsobitelný poškodit dobrou pověst a neoprávněnost zásahu.

Pokud jde o dobrou pověst, uvedla žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 23 Cdo 5145/2017, že „pověst buduje právnická osoba od okamžiku svého vzniku, a že právo na ochranu pověsti právnické osoby má povahu osobního práva a stejné zůstávají principy, na nichž je ochrana pověsti založena.“ Dále platí, že „v souladu s obecně uznávanou presumpcí poctivosti jednání subjektů práva se předpokládá, že právnická osoba má dobrou pověst do té doby, dokud není proveden úspěšně důkaz opaku... Dobrou pověst má právnická osoba od svého vzniku po celou dobu trvání její existence.“ (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 149/2010). Dobrou pověst žalobkyně je proto presumována i vzhledem k absenci důkazu opaku, současně má žalobkyně dobrou pověst i prokazatelně, kdy se těší velmi vysoké míře popularity u svých cestujících, resp. zákazníků, jakož i u široké veřejnosti. „Dobrou pověst právnické osoby je nezbytné v konkrétním případě hodnotit podle jejího chování v obchodních vztazích.... Z uvedeného je patrné, že dobrá pověst konkrétní právnické osoby je především vytvářena na základě zkušeností, které s tímto subjektem mají její obchodní partneři, zákazníci či jiné subjekty, kteří s ní přichází do kontaktu.“ (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006). Žalobkyně se po řadu let opakovaně objevuje na předních příčkách žebříčku nejobdivovanějších firem sestavovaného společností CZECH TOP 100, a. s. v anketě TOP zaměstnavatelé a má vysokou míru popularity služeb u zákazníků, hospodářské výsledky žalobkyně se postupně výrazně zlepšují.

Pokud platí další z předpokladů, tj. otázka způsobivosti zásahu poškodit dobrou pověst žalobkyně, je třeba vycházet z právních závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 28 Cdo 1375/2002, podle kterého platí, že „neoprávněným zásahem do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby je zásadně každé nepravdivé tvrzení nebo obvinění, které zasahuje její dobrou pověst“ a dále, že „pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby, ledaže by údaj byl podán takovou formou a v takových souvislostech, že zkresluje skutečnost či vyvolává dojem zkreslení skutečnosti, čímž působí difamačně.“ (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 23 Cdo 975/2015). Žalobkyně přitom soustavně tvrdí a odmítá, že by vyzvala

FlixBus k protisoutěžní koordinaci cen či k jakékoli jiné formě protisoutěžního jednání. Obsah tiskových zpráv považuje žalobkyně za zcela nereflektující realitu, zavádějící a zkreslující skutečný stav věci, jelikož údajnou výzvu, kterou měla žalobkyně vyzvat společnost FlixBus k protisoutěžní koordinaci cen, byla ve skutečnosti výzva předžalobní. Ze strany žalobkyně totiž nebylo usilováno jakkoli koordinovat ceny s FlixBus, resp. koordinovaně zvýšit ceny a v konečném důsledku obraty, nýbrž šlo o legitimní nároky žalobkyně z protiprávního nekalosoutěžního jednání FlixBus spočívajícího v dlouhodobé aplikaci podnákladových cen ze strany společnosti FlixBus, jak zcela jednoznačně vyplývá z obsahu výzvy k upuštění od nekalosoutěžního jednání a k náhradě škody ze dne 31. 1. 2019. Žalobkyně předžalobní výzvou specifikovala své zdržovací nároky vůči FlixBus, kdy jasně formulovala, čeho se po FlixBus domáhala, tj. stanovení svých cen alespoň na úroveň pokrývající náklady na provozování předmětných linek autobusové dopravy, jakož i zaplacení újmy z tohoto jednání žalobkyni, a dále společnosti STUDENT AGENCY k.s., IČO 26317075. Toto přitom představuje povinnost žalobkyně, chce-li svůj nárok uplatnit u soudu, tj. specifikovat žalobní návrh přesně, určitě a srozumitelně. Předžalobní výzvu žalobkyně nelze interpretovat jinak, nežli jako legitimní snahu domoci se svých oprávněných zájmů a docílit upuštění od závažného protiprávního jednání ze strany FlixBus, kdy žalobkyně byla pro úspěšnost v budoucnu podané žaloby (a přiznání náhrady nákladů řízení) povinna dostát vysokým nárokům na specifikaci žalobního petitu kladeného právními předpisy a judikaturou. Úřad nadto skutečnost, že se jedná o předžalobní výzvu, žádnou zmínku v tiskových zprávách neuvedl; výzvu ke stanovení cen nad úroveň pouhých nákladů přitom nelze vykládat odděleně od kontextu, v rámci něhož byla učiněna, tj. v kontextu předžalobní výzvy.

V obecné rovině pak platí, že pokud by byl přijat výklad, že předžalobní výzva ke zdržení se protisoutěžního jednání by měla být považována za pokus o protisoutěžní koordinaci cen, by přitom žalobkyni odebral možnost domáhat se zdržení se protisoutěžního jednání v případě, že její konkurent závažným způsobem porušuje dobré mravy soutěže aplikací podnákladových cen na linkách autobusové dopravy. Subjektům poškozeným protisoutěžním jednáním jejich konkurentů by bylo znemožněno soukromoprávní cestou uplatňovat své nároky a hájit své oprávněné zájmy.

I ve zcela hypotetickém případě, že by byl shledán obsah tiskových zpráv pravdivým, je žalobkyně přesvědčena, že informace v tiskových zprávách obsažené byly podány takovou formou a v takových souvislostech, že zkreslují skutečnost, čímž působí difamačně. Absentuje totiž kontext učiněné výzvy, zejm. s ohledem na formulaci tiskových zpráv, nadbytečnost a neúčelnost označení obou soutěžitelů; současně Úřad vynesl hodnotící soudy ve vztahu k těmto soutěžitelům. Podle názoru žalobkyně by stejného efektu Úřad dosáhl, pokud by informoval veřejnost obecně, tj. bez jmenování konkrétních soutěžitelů, když by informační hodnota jejich konkretizací zvýšena nabyla. Jediným výsledkem byla difamace a veřejné hanobení žalobkyně jakožto subjektu usilujícího o uzavření kartelové dohody, a na druhé straně naprostá adorace FlixBus („Flixbus soutěží férově“). Žalobkyně je přitom obecně známa jako subjekt poukazující na protisoutěžní praktiky některých soutěžitelů a usiluje o dosažení nápravy závadného stavu (např. ve vztahu ke společností České dráhy, a.s., IČO 70994226, či FlixBus, kdy se domáhá náhrady způsobených škod v důsledku nekalosoutěžního jednání či řešení protisoutěžního jednání společností FlixBus před soutěžními orgány). Žalobkyně se dlouhodobě prezentuje jako subjekt bojující proti nekalosoutěžním praktikám jiných soutěžitelů a korupčnímu jednání státních orgánů; zasláním výzvy FlixBus pak opět jen hájila svá práva a činila kroky k nekalosoutěžnímu jednání FlixBus. Formulace tiskových zpráv přitom vyvolává ve čtenáři mylný dojem, že i žalobkyně v tomto směru jedná protiprávně, a tyto tak zásadním způsobem zasahují do dobré pověsti žalobkyně a ta tak nyní v očích veřejnosti působí nevěrohodně. Informace obsažené v tiskových zprávách jsou proto nepravdivé a nezakládají se na skutečnosti. I v hypotetickém případě, že by pravdivost tiskových zpráv byla dána, jsou tyto formulovány podány takovým způsobem a v takových souvislostech, že zkreslují skutečnost, působí difamačně a zásadním způsobem poškozují dobrou pověst žalobkyně.

Zásah do pověsti byl současně neoprávněný, jelikož každý nepravdivý, resp. difamačně formulovaný výrok o žalobkyni představuje zásah do její pověsti, a to zásah neoprávněný (k tomu odkázala žalobkyně na právní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 28 Cdo 1375/2002 a usnesení téhož soudu ve věci sp. zn. 23 Cdo 975/2015). K vydání tiskových zpráv Úřad přitom přistoupil z vlastní iniciativy, nejednal v rámci jakéhokoli správního řízení a neplnil své zákonné povinnosti; žádný aplikovatelný právní předpis Úřadu neukládá, aby vydával tiskové zprávy či jinak komentoval podání a podněty. Vzhledem k tomu, že šlo o jednostranný podnět přímého konkurenta žalobkyně, měl mít Úřad na paměti své autoritativní postavení a váhu prohlášení, která veřejně činí, a je povinen ve smyslu příslušných ustanovení Listiny dbát o ochranu oprávněných zájmů subjektů práva. Úřad jednal způsobem, který závažným způsobem narušuje obecnou zásadu rovnosti zbraní a rovnosti účastníku, když žalobkyni před zveřejněním tiskových zpráv nijak nekontaktoval a nepokusil se zjistit její stanovisko; tiskové zprávy byly vydány čistě na podkladě jednostranně získaných informací. Úřad tak žalobkyni popsáním způsobem fakticky „odsoudil“ a jednal sám zapovězeným způsobem (např. ve svém rozhodnutí ze dne 18. 12. 2018, č. j. ÚOHS-R0065/2018/HS-37933/2018/310/MHf, sám předseda Úřadu prohlásil, že „Pokud by totiž Úřad přistupoval na tvrzení podavatelů podnětu, aniž by tato sám objektivizoval, stal by se snadno pouhým nástrojem soutěžitelů v jejich konkurenčním boji. I zde totiž platí, že je nutné dodržovat dostatečnou míru rovnosti zbraní mezi účastníkem řízení a podavatelem podnětu, přestože správní řízení není řízením kontradiktorním.“ Úřad se v rámci konkurenčního boje mezi žalobkyní a FlixBus stal nástrojem vůči žalobkyni, když se jednoznačně postavil na stranu FlixBus. Žalobkyně má současně za to, že je jednání Úřadu způsobilé ovlivnit veřejnosti známé probíhající soudní řízení žalobkyně vůči společnosti FlixBus, jakož i šetření soutěžních orgánů v zahraničí. Nekalosoutěžní jednání společnosti FlixBus je v současné době předmětem přezkumu soudem, kdy předčasně vynesený soud, zejména pak prohlášení Úřadu o „férovém soutěžení“ společnosti FlixBus, je způsobilý závažným způsobem toto řízení ovlivnit. Úřad pak prostřednictvím tiskových zpráv zcela bez právního důvodu poskytuje FlixBus v daném soudním řízení neoprávněnou výhodu, aniž by bylo provedeno jakékoli šetření jednání FlixBus a prověřena nekalosoutěžní povaha daného jednání. Žalobkyně vyjádřila své přesvědčení, že Úřad neměl pro svá tvrzení a obvinění důkazy a naopak své obvinění vystavěl pouze a výhradně na obviněních a tvrzeních konkurenta. S odkazem na článek R.N. žalobkyně konstatovala, že „V případech, kdy ÚOHS postrádá potřebné důkazy nebo není ochoten specifikovat v rámci tiskové zprávy míru jistoty, která jej vedla k danému obvinění, ÚOHS by měl, dle mého názoru, zůstat zticha.“

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že pokud jde o skutkové okolnosti případu, vysvětlil pohled Úřadu. Uvedl, že od FlixBus podnět ze dne 8. 4. 2019 zasláný jejím právním zástupcem, v němž tato společnost upozornila na jednání společností Student Agency k.s. a RegioJet a.s., jímž by podle FlixBus mohlo dojít k porušení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. FlixBus v podnětu Úřadu uvedla, že byla ze strany RegioJet a Student Agency opakovaně vyzývána k upuštění od domnělého nekalosoutěžního jednání v podobě uplatňování podnákladových cen za služby v osobní dopravě.

Ve výzvě k upuštění od nekalosoutěžního jednání (dále také jako „výzva“) ze dne 31. 1. 2019 zasláné právním zástupcem žalobkyně byly přímo uvedeny konkrétní částky pro konkrétní trasy. Takto označeným a vyčísleným cenám jízdného by podle znaleckého posudku (vypracovaného pro žalobkyni) měly odpovídat i ceny FlixBus, jak žalobkyně výslovně ve výzvě uvedla. Na závěr této výzvy opětovně žalobkyně „vyzvala“ FlixBus, aby průměrná cena jízdného na jednu osobu účtovaná na každý směr na předemných linkách „nebyla nižší“ než uvedené konkrétní částky. FlixBus se měla výslovně od výzvy žalobkyně distancovat a deklarovat, že nehodlá své ceny konzultovat nebo jinak koordinovat s jiným subjektem. Přímou i zmínila, že takto formulovanou

výzvu považuje za návrh na uzavření dohody o přímém či nepřímém určení cen mezi soutěžiteli, jejichž cílem nebo výsledkem může být narušení hospodářské soutěže. V reakci na tuto odpověď žalobkyně ve svém dalším přípisu z 8. 3. 2019 odmítla hodnocení své výzvy jako protisoutěžní jednání a zdůraznila, že se podle něho jednalo o pouhou předžalobní výzvu k plnění a odstranění závadného stavu. Strany sporu si poté opětovně vyměnily přípisy, v nichž zopakovaly uvedená stanoviska o chápání obsahu výzvy RegioJet vůči FlixBus. FlixBus v podnětu Úřadu shrnul danou situaci, přiložil důkazy a vyslovil své právní hodnocení, podle kterého by chování žalobce mohlo být považováno za porušení zákona, a to konkrétně ve smyslu § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) ZOHS jako návrh na uzavření dohody o přímém či nepřímém určení cen mezi soutěžiteli, jejichž cílem nebo výsledkem může být narušení hospodářské soutěže. Úřad na podnět reagoval jeho prověřením a FlixBus podáním ze dne 16. 4. 2019 potvrdil její názor, že dané chování může být kvalifikováno jako nátlak konkurenčních společností k uzavírání zakázaných dohod o přímém určení cen ve smyslu § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona na ochranu hospodářské soutěže, přestože žalobkyně je daná výzva označována jako předžalobní výzva. Zároveň Úřad uvedl, že dohoda o stanovení minimálních cen je jedním z nejvíce škodlivých a závažných deliktů v oblasti hospodářské soutěže; současně zdůraznil, že zasílání výzev konkurentem, jejichž účelem je stanovení minimálních cen, se dá považovat za návrh k uzavření zakázané dohody a takové jednání je podrobeno zvýšené dozorové činnosti Úřadu. Současně však Úřad uvedl, že popsané jednání žalobce, resp. obou společností, nenaplnuje znaky zakázané dohody, jejímž základním znakem je pluralita subjektů. S ohledem na to, že se v daném případě nemohlo jednat o protisoutěžní jednání, Úřad tak neměl zákonné zmocnění postihnout takové jednání, neboť přestupek spočívající pouze v pokusu o uzavření zakázané dohody nelze podle platného práva postihovat. Současně Úřad upozornil, že je důležité se od takového jednání veřejně distancovat, což FlixBus učinil. Pokud FlixBus odpovídal na výzvu v takovém duchu, jak prokazuje a navíc podal podnět o takovém jednání Úřadu, lze jeho jednání považovat za tzv. public distancing ve smyslu ustálené judikatury (např. rozsudky SDEU ve věci Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 81 až 86 nebo Total Marketing Services v. Komise, C-634/13 P, EU:C:2015:614, body 20 až 28). Úřad současně ve vyjádření uvedl, že zvažuje vydání tiskové zprávy, ve které by upozornil na závažnost a škodlivost takových výzev konkurentů, zejména aby náležitě v rámci své působnosti upozornil širokou veřejnost na taková jednání jako modelový případ; pro tento případ požádal FlixBus o souhlas s uvedením konkrétních okolností daného případu v plánované tiskové zprávě, který mu stěžovatel následně dal. V tiskové zprávě ze dne 13. 5. 2019 pak tedy Úřad velmi stručně shrnul výše popsanou situaci s tím, že obdržel podnět informující o výzvě k „možné protisoutěžní koordinaci cen“. Zopakoval, že návrhem na dodržování minimálních cen se žalobkyně dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak vzhledem k jednání FlixBus a jejímu veřejnému distancování od návrhu k tomu nedošlo. Z toho důvodu nebylo zahájeno správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo. V druhé verzi doplněné tiskové zprávy pouze Úřad doplnil, na základě výslovné žádosti žalobce, že „tato tisková zpráva v žádném ohledu nesouvisí se sporem o případné podnákladové ceny.“

Pokud jde o okolnost, zda došlo z jeho strany k jednání způsobilému narušit pověst žalobkyně, odkázal Úřad na textaci tiskové zprávy, z které nemá být patrné, že údajnou výzvou byla pouze výzva předžalobní, když forma podstatná není; podstatná není okolnost, že Úřad v tiskových zprávách hovořil pouze obecně o výzvě a nikoli výslovně o „předžalobní výzvě“. Žalovaný dále zdůraznil, že není pravdivý argument, že pokud by se nemohla žalobkyně formou předžalobní výzvy domáhat zdržení se protisoutěžního jednání, tak by bylo subjektům znemožněno uplatňovat nároky v rámci soukromého práva; je třeba totiž zdůraznit, že daná výzva obsahovala právě konkrétní částky, za které měl konkurent podle představy žalobkyně jezdit. Takto formulovaná výzva není za prvé předžalobní výzvou uplatňující soukromoprávní nárok v dlouhodobé obvyklé

procesní praxi, a za druhé je nutné opět zdůraznit, že se nejedná o formu dané výzvy, ale o její obsah materiální. Označení výzvy žalobkyně za eventuální pokus o porušení soutěžních pravidel, nijak neomezil v tomto konkrétním případě, ani obecně do budoucna možnosti subjektů uplatňovat své nároky a hájit oprávněné zájmy. Úřad naopak vyšel i výslovně vstříc žalobkyni a doplnil do tiskové zprávy, že se její obsah nikterak netýká případného soukromoprávního sporu žalobkyně a FlixBus.

Úřad se rovněž ohradil vůči tvrzení žalobkyně ohledně obsahu tiskových zpráv, pokud jde o jejich zkreslující a difamační obsah. Uvedl, že účelem vydání, resp. obsahu tiskových zpráv Úřadu nebylo poškozovat pověst žalobkyně či dalších společností, ale účelem zveřejnění bylo preventivní a edukativní působení Úřadu jako dozorového orgánu nad hospodářskou soutěží. Uvedení konkrétního případu s konkrétními reálně existujícími subjekty a v reálně zasazeném čase dává dané zprávě zásadní vypovídací hodnotu, vzbudí reálnou pozornost potencionálních adresátů, kteří by se mohli v budoucnosti v obdobné pozici jako soutěžitelé ocitnout. Úřad má na základě zákonem svěřeného dozoru povinnost například sledovat stav hospodářské soutěže, vyhodnocovat veškeré podněty a stížnosti. Součástí výkonu dozoru není pouze správní trestání ex post, ale naopak i preventivní působení ad hoc. V opačném případě by Úřad mohl být nařknut z nečinnosti a neplnění svých zákonných povinností. Žalovaný poukázal na zpravodajskou a preventivní funkci obecného zpravodajství spočívající v tom, že se adresáti mohou reálně ztotožnit se zveřejněnými subjekty; vypovídající hodnota a pozornost tiskové zprávy je tím mnohonásobně zesílena. Argument anonymizace soutěžitelů Úřad neuznává, když tento má své opodstatnění v oblasti ochrany osobních údajů fyzických osob, jak o tom ostatně svědčí např. i třeba pravidla anonymizace pouze u fyzických osob v justičních databázích nejvyšších soudů. Zájem na ochraně jejich názvu či pověsti nepřesahuje zájem na transparentním zveřejňování. V případě právnických osob proces anonymizace přichází v úvahu pouze v zákonem výslovně stanovených případech a na základě zákonem výslovně určených požadavků. Anonymizace u právnických osob může přicházet v úvahu u údajů, které s právnickou osobou souvisejí, např. údaje chráněné na základě zákona o ochraně utajovaných informací a bezpečnosti způsobilosti (zákon č. 412/2005 Sb.) či údaje mající charakter obchodního tajemství. V daném případě nebyly při publikaci tiskové zprávy shledány žádné zákonné důvody pro anonymizaci. V projednávaném případě má žalovaný za to, že uvedení konkrétních soutěžitelů přispělo k vyšší informační hodnotě tiskových zpráv; pokud by k jejich identifikaci nedošlo, byla by informační hodnota a význam takového sdělení zanedbatelná a odpovídala by spíše formě nějaké nezávazné obecné metodiky uveřejňované na stránkách Úřadu. Na existujícím trhu autobusové dopravy by ostatně bylo dosti nemožné popsat předmětnou situaci potencionálního kartelu největších společností na relevantním trhu (které mohou reálně ovlivnit soutěžní prostředí), aniž by si nikdo neuměl dosadit reálná jména, i pokud by byly v tiskové zprávě anonymizovány.

Poukaz žalobkyně na probíhající soudní spor mezi FlixBus a RegioJet o tzv. podnákladové ceny, který měl žalovaný tiskovými zprávami ovlivnit, není rovněž na místě, jelikož jde o čistě soukromoprávní spor dvou subjektů, kde rozhoduje nezávislý soud. I přes to, jak již bylo uvedeno, Úřad vyšel vstříc žalobkyni a na základě její žádosti vložil do tiskové zprávy výslovné upozornění, že se daná zpráva uvedeného soukromoprávního sporu netýká.

Úřad nejednal v rámci vydávání tiskových zpráv jakkoli svévolně či protizákonně, jelikož Úřad přímo využil pravomoci dané mu zákonem, když má v rámci dozoru nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže různá oprávnění i povinnosti (např. povinnost zveřejňovat pravomocná rozhodnutí v oblasti hospodářské soutěže ve smyslu § 20 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu hospodářské soutěže či § 272 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek). Hlavním důvodem uzákonění tohoto institutu zveřejňování je informační význam, sjednocení výkladu

zákona, transparentnosti rozhodovací činnosti, zvýšení předvídatelnosti a především právní jistoty. Úřad je přesvědčen, že přestože ve věci stěžovatelky FlixBus nebylo zahájeno správní řízení a nebylo tudíž ani vydáno správní rozhodnutí, nic to nemění na škodlivosti jednání žalobkyně, které Úřad jakožto dozorový orgán vyhodnotil jako potenciálně závadné. Vzhledem k tomu, že je obsah tiskových zpráv založen na pravdivých tvrzeních a nezpochybnitelných důkazech, nemůže být zveřejnění tiskových zpráv Úřadu nežádoucím jednáním; Úřad v rámci své pravomoci a odbornosti vyhodnotil jednání žalobkyně jako jasné a nezpochybnitelně škodlivé. Vzhledem k tomu, že nebylo zahájeno správní řízení, pak zveřejnění tiskové zprávy o nežádoucím jednání bylo jedinou zákonnou možností, jak na takové jednání upozornit. Upozornění na nežádoucí jednání má rovněž preventivní funkci a umožňuje ostatním subjektům předcházet podobnému jednání. Stejně tak zveřejnění může vést k informování dalších subjektů, které se s podobným jednáním v budoucnu setkají. Úřad je rovněž vázán v rámci úkolů daných usneseními vlády (např. Strategie vlády v boji s korupcí či Akční plány vlády v boji s korupcí). Opakovaně jsou po Úřadu na vládní úrovni žádány aktivity, kdy má působit metodicky v rámci vyhlásování veřejných konzultací či vydávání různých metodických materiálů. Obdobné úkoly požaduje nejnovější úprava na úrovni práva EU (např. směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2019/1 ze dne 11. 12. 2018, o posílení postavení orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech, tak aby mohly účinněji prosazovat pravidla, a o zajištění řádného fungování vnitřního trhu). Současně má žalovaný za to, že vydávání tiskových zpráv s konkrétními případovými studiemi plní účel činnosti Úřadu jako orgánu veřejné správy pro zvýšení předvídatelnosti správního rozhodování a právní jistoty, včetně efektu edukativního. Edukativní účely plní Úřad trvale a dlouhodobě, neboť zveřejňuje různé metodiky či případové studie. Publikováním rozličných textů plní Úřad také závazky plynoucí z „principu dobré správy“ na vnější (vertikální) úrovni ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu, kdy zákon výslovně stanovuje, že „veřejná správa je službou veřejnosti“. Součástí dobré správy je i zásada transparentnosti. Nejvhodnějším způsobem v rámci zákonných omezení stanovených orgánu státní správy je transparentní zveřejňování textů pravomocných správních rozhodnutí a dalších textů, aby byly naplněny další zásady dobré správy jako zásada právní jistoty. Dalším obecným základem pro zveřejňování je i koncepce veřejné kontroly na ústavní úrovni. Její součástí je požadavek na transparentní výkon, důvěryhodnost, kvalitu či rychlost. Součástí ústavního práva na veřejnou kontrolu je i garantované právo na informace. Orgány veřejné správy mají povinnost poskytovat informace o své činnosti. Obdobný efekt plní i princip tzv. aktivního poskytování a zpřístupňování informací ve smyslu § 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Orgány státní správy tak formou preventivního zveřejňování informací plní funkci, kdy zveřejňují informace, které by stejně musely na základě případné konkrétní žádosti o informace poskytnout, což platí i v tomto konkrétním případě. Hlavním důvodem pro preventivní, automatické zveřejňování je zásada řádného hospodáře (s majetkem státu) a obecně princip efektivnosti. Obdobný princip je soudní rozhodovací praxí potvrzen i v praxi vrcholných soudů, a to v případech, kdy plní funkci orgánů státní správy (v agendě státní správy soudů), při činnosti spočívající ve zveřejňování textů soudních rozhodnutí v justičních databázích (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, sp. zn. 29 A 48/2013, kdy se jednalo dokonce o zveřejňování přímo Ústavním soudem v jeho databázi). Právě v tomto případě bylo také napadáno zveřejňování „neanonymizovaných“ textů soudních rozhodnutí vrcholným soudem (jako orgánem státní/veřejné správy) jako nezákonný zásah. Obdobně byly soudy odmítnuty i námitky proti zveřejnění „anonymizovaných“ textů soudních rozhodnutí v případě Nejvyššího správního soudu v jeho justiční databázi (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 62 A 32/2015, potvrzený na nejvyšší úrovni rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 4 As 42/2016).

V neposlední řadě poukázal žalovaný na své specifické postavení jakožto orgánu státní správy. Byť je v projednávané věci řešen spor soukromoprávní, materiálně jde podle žalovaného o právní

problém spadající do oblasti práva veřejného. Ostatně, i sama žalobkyně poukazuje na judikatorní praxi, kdy ze závěru obdobného případu vyplynulo podle soudního výkladu, že se má v takových případech (sporech) postupovat pořadem práva občanského (viz rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 62 Af 46/2010 – 337, Phillips v. ÚOHS), kdy byl Úřad neúspěšně žalován ve skutkově i právně podobném případě za zveřejnění informace o kartelovém jednání soukromého subjektu. V rámci práva správního nestojí subjekty ve vyrovnaném postavení, nelze tak jejich chování navzájem srovnávat jako v právu soukromém. Státní orgán je nadán specifickou mocí, která přísluší pouze státu, tzv. pravomocí. Státní moc je vykonávána na základě ústavních požadavků skrze orgány moci zákonodárné, výkonné a soudní (viz čl. 2 Ústavy). Základním charakterem státu a státní moci je jeho oficiální monopol na výkon určitých funkcí, které zajišťují fungování společnosti, resp. státu. Pravomoc spočívá v oprávnění orgánu vykonávat veřejnou moc a „veřejnou mocí se rozumí taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, ať již přímo, nebo zprostředkovaně. Subjekt, o jehož právech nebo povinnostech rozhoduje orgán veřejné moci, není v rovnoprávném postavení s tímto orgánem a obsah rozhodnutí tohoto orgánu nezávisí od vůle subjektu“ (viz. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. II. ÚS 75/93). Správní orgán vykonává veřejnou moc skrze výkon správní činnosti. Jedním ze zákonem stanovených druhů správní činnosti je správní dozor. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže má svou dozorovou činnost stanovenou výslovně v ustanoveních § 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kdy je ústředním orgánem státní správy pro „podporu a ochranu“ hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování. Obdobnou pravomoc má Úřad zároveň určenu ze zákona o ochraně hospodářské soutěže upravujícím ochranu hospodářské soutěže proti jejímu narušení (tj. vyloučení, omezení, jinému narušení nebo ohrožení). Úřad má výslovně vykonávat „dozor“ nad plněním povinností vyplývajících z tohoto zákona (nebo z rozhodnutí Úřadu), viz. § 20 ve spojení s § 3 zákona. Jednou ze základních charakteristických vlastností (pravomocí) výkonu státního dozoru je například možnost, resp. dokonce povinnost, informovat (zveřejňovat) širokou veřejnost o konkrétních skutečnostech či událostech vztahujících se k jeho agendě, kde tento správní orgán vykonává správní dozor nebo zákonnou pravomoc. Jako typický příklad je v odborné literatuře zmiňována např. povinnost České obchodní inspekce jako státního orgánu vykonávající správní dozor. Zákon například přímo určuje, že „orgány státní správy a orgány územní samosprávy v přenesené působnosti jsou povinny činit v mezích své působnosti veškerá opatření, aby zamezily dovozu, vývozu a uvádění na trh výrobků, které jsou nebezpečné, nebo zamezily jejich dalšímu oběhu. O výrobcích na trhu, které jsou nebezpečné, jsou povinny všemi dostupnými prostředky, například prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, informovat spotřebitelskou veřejnost. Na tyto případy se nevztahuje povinnost mlčenlivosti uložená podle zvláštních právních předpisů“ (viz. § 6 zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků). Žalovaný závěrem doplnil, že podmínkou řádného výkonu státní správy i jeho povinností je fakt, že při výkonu správního dozoru nemusí jednat pouze formou výslovně specifikovaných jednání (činností) vyjmenovaných v konkrétním zákonném ustanovení, jak je často nesprávně interpretován princip tzv. enumerativních pretenzí. Správní orgán při výkonu svého zákonného dozoru může jednat i jiným, zákonem výslovně nepopsaným, pokud je to v mantinelech jeho zákonného zmocnění, nepřesahuje to takové zmocnění a neporušuje zákon. Pokud v rámci působnosti Úřadu dojde k detekci potenciálně nebezpečného jednání či chování v rámci hospodářské soutěže, nad kterou Úřad autoritativně vykonává státní dozor, mohou naplňovat například právě obdobná jednání, kterými se prezentovala žalobkyně. Úřad tiskovými zprávami veřejnost informuje již tradičně a je zavedenou a potvrzenou dlouhodobou praxí v rámci naplňování principu dobré správy, upozorňovat co nejširší veřejnost prostřednictvím (zejména tiskových zpráv na internetu) na takové potenciálně nebezpečná jednání, která mohou naplňovat znaky porušení hospodářské soutěže, resp. porušení příslušných právních norem národních, ale i mezinárodních. Úřad v rámci generální i individuální prevence v rámci dozoru ve své působnosti tak Úřad musel, resp. měl

zákonnou povinnost být činný. Přistoupil pak k nejhodnějšímu (preventivnímu) řešení. Nutno zdůraznit, že Úřad ve své diskreci vybral ze všech svých zákonných možností a pravomocí ten nejméně invazivní způsob. Úřad v rámci své zákonné působnosti mohl začít prošetřovat dané jednání a v rámci případných zahájených správních řízení mohla být eventuálně uložena pokuta až do výše 10 % obrátu soutěžitele, a to pro oba subjekty. Takovým preventivním zásahem Úřadu bylo zabráněno případnému růstu cen pro spotřebitele. Úřad tak opětovně závěrem zdůraznil, že napadeným jednáním plnil pouze svou dozorovou státní funkci v rámci své určené veřejnoprávní autoritativní působnosti, ochránil případné narušení trhu, a především to vše vykonával v rámci svých zákonných pravomocí, nikoliv mimo rámec práva, resp. zákona; k nezákonnému zásahu do pověsti žalobkyně způsobené činností Úřadu jako orgánu veřejné správy, nedošlo.

3. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 6. 12. 2019 vyjádřila svůj nesouhlas s právními názory žalovaného, když zejména poukázal na dílčí závěr žalovaného, že při posuzování potenciální existence kartelu či potažmo výzvy k jeho uzavření, není nutno přihlížet ke kontextu, v jehož rámci k danému jednání dochází, resp. když uvedl, že „Samotná forma výzvy (obsahující možnou protisoutěžní koordinaci cen) ale není z hlediska soutěžního práva rozhodná... není zásadní, že Úřad výslovně nehovořil v tiskové zprávě o „předžalobní výzvě“. Úřad podle žalobkyně popřel, že by výzva, kterou Úřad hodnotil jako výzvu k uzavření kartelové dohody, byla ve skutečnosti výzvou předžalobní ke zdržení se nekalosoutěžního jednání ve formě cenového podbízení, nemá vůbec žádný vliv na tuto kvalifikaci, Úřad kontext dané výzvy nemusel zkoumat a případné uvedení skutečnosti, že se jednalo o výzvu předžalobní v rámci tiskových zpráv, by bylo bezpředmětné.

Předžalobní výzvu rovněž není možno považovat za výzvu k uzavření kartelové dohody zejména pak i s ohledem na základní účel a smysl ochrany hospodářské soutěže. Žalobkyně se totiž v projednávané věci snažila protiprávnímu jednání FlixBus zabránit, konkrétně jí šlo o ukončení cenového podbízení, které má přesně opačný cíl než je vyloučení, omezení či jiné narušení soutěže. Snahou o nápravu již existující deformace trhu a soutěže v důsledku jednání (které může v konečném důsledku vést až k omezení či vyloučení soutěže jako takové) pak rozhodně nemůže docházet k protisoutěžnímu jednání, které by mohlo soutěž omezit. K žádné výzvě k uzavření kartelu jednoznačně nedošlo, kdy z kontextu zaslaných předžalobních výzev ke zdržení se nekalosoutěžního jednání ve formě cenového podbízení je jednoznačně patrný skutečný cíl žalobkyně; ta se rozhodla uplatnit zdržovací nárok proti nekalosoutěžnímu jednání společnosti FlixBus, které je protisoutěžním jednáním, a neměla jinou možnost, než odeslat FlixBus předžalobní výzvu, v rámci níž uplatnila dostatečně určitý zdržovací nárok. Je zjevné, že ze strany Úřadu k žádnému správnímu řízení či šetření zkoumání kontextu, hospodářských a právních souvislostí předžalobní výzvy a důvodů pro její vyhotovení nedošlo, když dopis FlixBus byl vydán po pouhých pěti dnech od doručení podnětu; žalobkyně současně nebyla žádným způsobem Úřadem kontaktována s žádostí o vyjádření či jiné osvětlení dané situace. Úřad se tak spolehl na zcela jednostranné tvrzení FlixBus, přímého konkurenta žalobkyně. Přitom evidentně ani nijak neověřoval otázku pravosti a pravdivosti dokumentů předložených FlixBus. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s názorem Úřadu, že uvedení okolností, že žalobkyně označila výzvu jako výzvu předžalobní významné není; je zcela nepochybné, že veřejnost by obsah tiskové zprávy vnímala úplně odlišnou optikou a poskytlo by čtenářům nepostradatelný kontext, z něhož by vyplývalo, že žalobkyně usilovala o ochranu svých zájmů a nápravy protiprávního stavu nastoleného nekalosoutěžním jednáním FlixBus. Tisková zpráva Úřadu bez kontextu mylně navozuje dojem, že žalobkyně se snad s cílem zvýšit ceny svých jízdenek, pokusila uzavřít se společností FlixBus „tajnou“ dohodu a s touto v tomto směru navodit spolupráci tak, aby v konečném důsledku mohla uplatňovat vyšší ceny svých jízdenek a poškodit tak cestující. Je nepochybné, že takto formulovaná tisková zpráva navozuje zásadně negativní obraz o žalobkyni a vůbec nereflktuje skutečné okolnosti daného případu. Žalobkyně tedy uzavřela, že tisková zpráva byla formulována „takovou

formou a v takových souvislostech, že zkresluje skutečnost či vyvolává dojem zkreslení skutečnosti, čímž působí difamačně.“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 975/2015), čímž je založena plná odpovědnost Úřadu za závažný zásah do pověsti žalobkyně.

Stejně tak nelze souhlasit s názorem žalovaného, že by uvedení konkrétních částek v předžalobní výzvě, za které měl konkurent podle představ žalobkyně jezdit, nepředstavovalo „předžalobní výzvou uplatňující soukromoprávní nárok v dlouhodobé obvyklé procesní praxi...“ Žalobkyni totiž nejsou známa žádná rozhodnutí civilních či správních soudů, která by vylučovala možnost žalobkyně požadovat po jakémkoli subjektu, který nekalosoutěžně a protiprávně praktikuje cenové podbízení, aby se tohoto jednání zdržel. Současně žalobkyně nemohla svůj nárok nekonkretizovat, jelikož „žalobní návrh (petit) musí být přesný, určitý a srozumitelný. Vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené musí být provedeno tak přesně, určitě a srozumitelně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí, neboť soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány.“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. 2 Cdon 245/96)

Pokud Úřad argumentoval, že cílem vydání tiskových zpráv nebylo poškodit pověst žalobkyně, tak ta zdůrazňuje, že „odpovědnost za zásah do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby je odpovědností objektivní.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1375/2002), či dále, že „zásah do nemajetkové sféry právnické osoby musí být vždy neoprávněný, přičemž odpovědnost za takový zásah je objektivní, tzn. že není nutný subjektivní prvek (zavinění).“ Úmysl Úřadu či jím sledovaný účel je tak v daném sporu zcela bezpředmětný a rovněž bez ohledu na to, jaké úmysly Úřad při vydávání tiskových zpráv vedly, musí tento nést řádnou odpovědnost za takovéto své nezákonné jednání. Záměr Úřadu zvýšit „reálnou pozornost potenciálních adresátů“ uvedením konkrétních jmen soutěžitelů je příléhavé spíše fungování bulvárních médií, rozhodně však takovouto motivaci nelze akceptovat u ústředního správního orgánu. Žalobkyně tak nadále setrvala na tvrzení, že uváděného sledovaného účelu tiskových zpráv – tj. upozornění veřejnosti na jednání, jehož by se měli soutěžitelé vyvarovat – bylo možné dosáhnout neuvedením obchodních firem žalobkyně a společnosti FlixBus, kdy by tak současně byla šetřena práva těchto subjektů.

Žalobkyně dále zdůraznila, že žalovaný zcela opomíjí ve své argumentaci, že je rozdíl mezi tiskovými zprávami Úřadu a soudními rozhodnutími obecných soudů v otázce pravidel anonymizace rozhodnutí v případě právnických osob. Zveřejňování pravomocných rozhodnutí zejména soudů zejména nejvyšších stupňů v jednotlivých veřejně dostupných justičních databázích, je zcela akceptovatelné, avšak vždy po komplexním a řádném řízení, v němž bylo účastníkům v souladu se zákonem umožněno využít veškerých jejich procesních práv a možností obrany, a to vše za účelem sjednocování rozhodovací praxe soudů. V projednávané věci však u žalovaného žádné řízení či šetření neproběhlo. Žalobkyni nebyla poskytnuta žádná možnost se k obviněním konkurenta vyjádřit, Úřad neprověřoval pravost a pravdivost dokumentů jemu předložených (mohl tak totiž učinit pouze na základě vyjádření žalobkyně), žalobkyni nebyla poskytnuta jakákoli procesní práva, která by jí v rámci řádného řízení náležela, a už vůbec jí nebyl poskytnut prostor k jejich realizaci. Tiskové zprávy zveřejněné žalovaným tak mají povahu zcela jednostranného „odsouzení“ žalobkyně, a to výhradně na základě obvinění jejího přímého konkurenta.

Žalobkyně dále uvedla, že zcela souhlasí a nemá žádných připomínek ke zveřejňování pravomocných rozhodnutí Úřadu i soudů, avšak nepovažuje za akceptovatelné, aby docházelo k veřejnému hanění žalobkyně na základě toliko jednostranného tvrzení konkurenta bez provedení jakéhokoli řízení a bližšího šetření.

Dále žalobkyně vyjádřila svůj údiv nad postupem Úřadu, který nespecifikoval, na základě jakých skutečností dospěl k tomu, že „v rámci své pravomoci a odbornosti vyhodnotil konkrétně zaslané důkazy, rozhodl se vzhledem k jasné a nezpochybnitelné právní kvalifikaci těchto skutečností, ke zveřejnění dané tiskové zprávy.“ Přesto obě tiskové zprávy obsahují spíše nejasné formulace jako „možné protisoutěžní koordinaci cen“, „by mohlo být v rozporu“ atd., z nichž tato „nezpochybnitelnost“ určitě nevyplývá. Žalobkyně má za to, že jednak šlo ze strany Úřadu o jednostranné převzetí názoru přímého konkurenta žalobkyně, současně ve věci z jeho strany neproběhlo žádné řízení a šetření. Přitom pokud by platilo, že je právní kvalifikace zcela jasná a nezpochybnitelná, tak by bylo možné ji přijmout pouze v rámci prověřování kontextu dané výzvy, jakož i v souladu s právními předpisy a obecnými zásadami, kdy byla oběma stranám poskytnuta možnost se k dané věci vyjádřit.

Žalobkyně dále reagovala na argumentaci žalovaného, podle které je vydávání tiskových zpráv, resp. poskytování informací o činnosti povinností správních úřadů ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že žádné řízení u Úřadu neproběhlo, není možné ze své podstaty poskytovat informace o jakémkoli správním řízení, které nejsou de facto nikomu známy. Informace o neskončených správních řízeních včetně údajů o účastnících by ostatně Úřad v režimu zákona č. 106/1999 Sb. poskytovat neměl, stejně jako komukoli sdělovat informace o právní kvalifikaci ve věcech, které nejsou pravomocně skončeny (a ani zahájeny). Není současně pravdou, že by Úřad tiskovými zprávami, kterými by předcházel individuálním žádostem o poskytování informací podle uvedeného zákona, informoval často; neuvádí v tomto směru žádný případ srovnatelný s případem žalobkyně.

Pokud jde o správnost postupu žalobkyně, která zvolila jako formu obrany žalobu na ochranu její pověsti, se obě strany sporu sice shodly, avšak žalovaný dezinterpretoval v této souvislosti závěry rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 04. 11. 2010, sp. zn. 62 Af 46/2010. Není totiž vůbec pravdou, že by se v daném případě soud zabýval okolnostmi zásahu do pověsti žalobce, či tento po provedeném řízení meritorně rozhodl o nároku žalobce a neshledal zásah do jeho pověsti. Důvodem pro neúspěšnost žaloby v daném řízení byl právě nesprávně zvolený žalobní návrh, resp. rovina řešení daného sporu – žalobce v dané věci podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a nikoli žalobu na ochranu pověsti. S ohledem na uvedený závěr pak byla žaloba na uložení povinnosti omluvit se za zásah do pověsti odmítnuta ve smyslu § 46 odst. 2 s.ř.s.

Závěrem žalobkyně poukázala na skutečnost, že správní orgány jsou nadány pravomocemi, které je oprávnějí vykonávat nad subjekty práva státní moc, nemůžou však orgány státní moci uplatňovat státní moc dle své libovůle a překračovat zákonné mantinely. Není pravdou, že by se snad na správní orgán neaplikovaly z důvodu jeho vrchnostenského postavení ve sféře veřejného práva povinnosti a limity civilněprávní. Z jednání Úřadu je však zřejmé, že tento má tendenci své zákonné pravomoci rozšiřovat, vykládat extenzivně či analogicky dle pravomocí jiných orgánů. I kdyby Úřad disponoval „povinností či pravomocí informovat širokou veřejnost o konkrétních skutečnostech či událostech vztahující se k jeho agendě“, nelze toto uplatňovat neomezeně bez ohledu na limity stanovené právem civilním. Úřad je zcela nezávislým správním úřadem stojící zcela samostatně v kategorii relativně nezávislých správních orgánů, jeho pravomoci a okruh působnosti odpovídá jeho unikátnímu postavení a účelu zřízení. Pokud Úřad dále uvádí, že orgán státní správy může jednat i jiným způsobem, který není v zákoně výslovně uveden „pokud je to v mantinelech jeho zákonného zmocnění, nepřesahuje to takové zmocnění a neporušuje to zákon“, pak tomuto pravidlu sám v projednávané věci nedostál, když zveřejnění tiskových zpráv bylo zcela svévolné a vybočující z mantinelů jeho zákonného zmocnění. Toto navíc představuje přímé porušení zákona; konkrétně § 135 odst. 2 o.z., kdy Úřad zcela bez právního důvodu zasáhl do pověsti žalobkyně. Současně rovněž porušil téměř všechna ustanovení regulující správní proces, jakož i početná

ustanovení ústavního pořádku, kdy ÚOHS žalobkyni odepřel veškerá procesní práva, která by jí měla za normálních okolností náležet. Konkrétně se Úřad zveřejněním tiskových zpráv dopustil i závažného porušení základní povinnosti uložené správním orgánům zákonem, konkrétně v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který uvádí, že „Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“ Úřad neměl tiskové zprávy vůbec vydávat, aniž by jim předcházelo řádné řízení, a i kdyby i hypoteticky přes absenci řízení naznal potřebu tyto vydat, měl alespoň vypustit z tiskových zpráv označení konkrétních subjektů. Není současně pravdou, že Úřad nemohl jednat jinak a postupoval tím nejméně invazivním způsobem při úvaze o výběru ze všech svých zákonných možností a pravomocí; nemusel totiž tiskové zprávy vydávat vůbec, popř. z nich mohl vypustit označení soutěžitelů. Pokud nyní Úřad tvrdí, že mohl uložit žalobkyni pokutu, je to v přímém rozporu s tím, co je obsahem jeho dopisu ze dne 16. 4. 2019. Vydáním tiskové zprávy byla proto žalobkyně zásadním způsobem poškozena v očích veřejnosti, nadto postup Úřadu přímo ovlivňuje soudní řízení mezi oběma soutěžiteli a žalobkyni může vzniknout v této souvislosti enormní škoda.

Žalobkyně je přesvědčena nejen o závadnosti jednání Úřadu vůči ní, ale ve vydání tiskových zpráv spatřuje za okolností daného případu mimořádně nebezpečný precedens. Úřad totiž založil zcela bezprecedentní postup a z praktického hlediska lze shrnout, že uložil žalobkyni trest odpovídající správnímu trestu zveřejnění rozhodnutí ve smyslu § 35 písm. e) zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich, ve znění pozdějších předpisů, aniž by však tomuto „trestu“ předcházelo jakékoli řízení. Úřad vydáním tiskových zpráv bez jakéhokoli řízení žalobkyni automaticky „odsoudil“, výrazně poškodil její pověst a jednal zcela v rozporu se zákonem.

4. Při jednání dne 11. 6. 2020 žalobkyně zdůraznila, že za zásadní považuje formu, kterou se žalovaný ve vztahu k ní při zveřejnění tiskové zprávy prezentoval, jelikož jí byla odepřena jakákoli možnost obrany proti medializaci a má současně za to, že došlo k porušení zásady rovnosti. Praxe Úřadu svědčí naopak pro to, že medializována a komentována jsou zpravidla rozhodnutí, v případech probíhajících řízení pak zásadně anonymně.

Žalovaný poukázal, že medializace rozhodnutí se týká obecného principu transparentnosti a veřejné kontroly. Neplatí přitom, že by se měla medializovat pouze rozhodnutí Úřadu, toto tvrzení je zkratkovité. Není pravdivé tvrzení žalobkyně, že by úřad nemedializoval i v jiných případech natolik konkrétně v rámci jeho dozorové povinnosti protisoutěžní jednání soutěžitelů. Jde o činnost úřadu, kdy koná preventivně, tzv. ex ante, působí na soutěžitele. Tiskové zprávy nejsou anonymizovány vždy. Žalovaný má za to, že v projednávané věci nejde o exces z jeho tiskové praxe.

5. Ve vyjádření ze dne 11. 8. 2020 žalobkyně reagovala na výsledky jednání, kdy se vyjádřila ke kompetencím Úřadu; ty jsou vymezeny v především v zákoně č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o působnosti ÚOHS“) a v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Působnost Úřadu má být vykonávána toliko v mezích a mantinelech vymezených v rámci Zákona o ochraně hospodářské soutěže; jako takový nesmí podnikatel bez omezení jakékoli aktivity, které by tento subjektivně považoval za vytvářející „podmínky pro podporu a ochranu hospodářské soutěže“. Hlavní náplní činnosti ÚOHS je především prověřování potenciálně protiprávních aktivit soutěžitelů či subjektů účastnících se na veřejných zakázkách, prověřování přijatých podnětu a následné vedení správních řízení v tomto směru, to vše však striktně na základě zákona, v rámci zákonem stanovených procesů a za respektování práv účastníků. Samostatná pravomoc Úřadu bez

omezení vydávat tiskové zprávy či jiným obdobným způsobem informovat veřejnost o svých aktivitách či názorech zakotvena není. Tiskové zprávy proto mohou mít maximálně funkci komunikačního kanálu státního orgánu vůči veřejnosti ohledně výsledků zákonem aprobovaných činností prováděných státním orgánem. Tiskové zprávy přitom rozhodně nemohou mít funkci jakési ad hoc rozhodovací činnosti či veřejného hanobení subjektů, aniž by vůči těmto bylo provedeno řádné správní řízení při zachování veškerých práv účastníků. Jak ostatně i Úřad uvedl ve svém vyjádření ze dne 25. 10. 2019, orgán státní správy může jednat i jiným způsobem, který není v zákoně výslovně uveden „pokud je to v mantinelech jeho zákonného zmocnění, nepřesahuje to takové zmocnění a neporušuje to zákon.“ Zásadní je proto odpověď na otázku, zda-li je tisková zpráva (či obdobná písemnost vydaná orgánem státní správy) součástí, resp. výsledkem řádného postupu dotčeného orgánu či neoprávněným zásahem do pověsti subjektu, jehož se tisková zpráva týká, zda předmětný orgán postupoval v souladu s jeho zákonnými kompetencemi a zákonem stanoveným postupem. Žalobkyně ve vazbě na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 23 Cdo 4295/2018 uzavírá, že mezi ze strany Úřadu došlo k zásahu do osobnostních práv v rámci výkonu zákonem stanovených oprávnění, resp. povinností, jelikož Úřad vybočil z mezí zákonem stanovených oprávnění práv a povinností; Úřad při jejich vydání naopak porušil hned několik právních předpisů. Zveřejnění tiskových zpráv bylo zcela svévolné a vybočující z mantinelů zákonného zmocnění Úřadu, kdy tento především neprovedl žádné šetření či zkoumání kontextu, hospodářských a právních souvislostí předžalobní výzvy a důvodů pro její vyhotovení. Tím flagrantně porušil téměř všechna ustanovení regulující správní proces, jakož i početná ustanovení ústavního pořádku, kdy žalobkyni odepřel veškerá procesní práva, která by jí měla za normálních okolností náležet. Žalobkyně navíc nebyla žádným způsobem ze strany Úřadu kontaktována s žádostí o vyjádření či jiné osvětlení dané situace. Ten si přitom evidentně ani nijak neověřoval otázku pravosti a pravdivosti dokumentů předložených společností FlixBus, kdy tento bez vyjádření žalobkyně nebyl schopen posoudit, zda se nejednalo např. o neautentický dokument či o nástroj konkurenčního boje. Samotný Úřad tento postup ostatně zavrhuje, když v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2018, č.j. ÚOHS-R0065/2018/HS-37933/2018/310/MHf, sám předseda Úřadu prohlásil, že „Pokud by totiž Úřad přistupoval na tvrzení podavatelů podnětu, aniž by tato sám objektivizoval, stal by se snadno pouhým nástrojem soutěžitelů v jejich konkurenčním boji. I zde totiž platí, že je nutné dodržovat dostatečnou míru rovnosti zbraní mezi účastníkem řízení a podavatelem podnětu, přestože správní řízení není řízením kontradiktorním.“ Současně ve vazbě na nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn.: IV. ÚS 23/05, si měl Úřad pravdivost informace, které zamýšlí zveřejnit, ověřit, a to dotazem u osoby, již se informační údaj týká a nezveřejní její stanovisko. Ta situace, kdy se Úřad žalobkyně nijak nedotázal k tvrzením FlixBus a neproveroval pravdivost dokumentů jemu předložených, nebyla žalobkyni poskytnuta žádná procesní práva či prostor k jejich realizaci. Tiskové zprávy zveřejněné Úřadu tak mají povahu zcela jednostranného „odsouzení“ žalobkyně, a to výhradně na základě obvinění jejího přímého konkurenta. Z odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 4295/2018 pak vyplývá, že „Jestliže totiž správní orgán prezentuje či publikuje obsah svého rozhodnutí či úkonu vydaného v rámci výkonu zákonem stanoveného oprávnění či povinnosti, přičemž je zjištěné, že obsah předmětného rozhodnutí či úkonu státního orgánu a jeho prezentace či publikace se bez dalších shodují, ..., nemůže být pochyb o tom, že ani touto prezentací nemůže dojít k zásahu do osobnostních práv dotčené osoby.“ V daném případě žádné rozhodnutí či úkon, o kterém by mohl tiskovou zprávou informovat, nevydal; tiskové zprávy v daném případě de facto splnily funkci veřejnoprávního rozhodnutí.

Žalobkyně dále reagovala na výzvu soudu k upřesnění časových souvislostí projednávané věci se sporem mezi žalobkyní a FlixBus o podnákladové ceny, zejm. jakým způsobem podnět ze strany FlixBus adresovaný Úřadu zapadá do sporu žalobkyně a společnosti FlixBus. RegioJet a STUNENT AGENCY jsou na území České republiky etablovanými a u veřejnosti populárními

poskytovateli služeb osobní autobusové, resp. vlakové dopravy. V srpnu roku 2017 obsluhovala žalobkyně i společnost STUDENT AGENCY početné linky autobusové, resp. vlakové dopravy, na území České republiky, ale i s přesahem do zahraničí. V srpnu 2017 vstoupila společnost FlixBus na český trh osobní autobusové dopravy, a to mimo jiné na následujících linkách: a) Praha – Brno a zpět; b) Praha – Liberec a zpět; c) Praha – Český Krumlov a zpět; d) Praha – Plzeň a zpět; e) Praha – Karlovy Vary a zpět, na nichž nabízí cestujícím jízdenky za extrémně nízké ceny ve srovnání s průměrnými cenami jízdenek jiných dopravců. Průměrná cena jízdného stanovená společností FlixBus nepokrývá náklady vznikající tomuto subjektu při provozování služeb osobní autobusové dopravy na Předmětných linkách. Za účelem předejítí odlivu zákazníků ze svých spojů byly obě společnosti nuceny na shora uvedenou cenovou politiku FlixBus odpovídajícím způsobem reagovat a v tomto směru přistoupily ke snížení cen jízdného. Dopisy ze dne 23. 5. 2018 a ze dne 31. 1. 2019 ze strany žalobkyně a STUDENT AGENCY byl FlixBus vyzván k neprodlenému upuštění od výše popsaného nekalosoutěžního jednání v podobě uplatňování podnákladových cen za služby v osobní autobusové dopravě na předmětných linkách a dále k náhradě škody, avšak reakce byla zamítavá. Dne 29. 3. 2019 byla proto podána společná žaloba těchto společností na FlixBus, prostřednictvím které se domáhají zdržení se nekalosoutěžního jednání a náhrady škody; o žalobě nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. Dne 8. 4. 2019 podala FlixBus u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podnět z důvodu podezření, že žalobkyně a STUDENT AGENCY se zasláním předžalobních výzev společnosti FlixBus dopustily návrhu na uzavření zakázané kartelové dohody. Dne 16. 4. 2019 FlixBus vyrozuměl o svém stanovisku, co se týče údajné protiprávnosti předmětných předžalobních výzev. Následně pak dne 13. 5. 2019 Úřad vydal tiskovou zprávu, která byla ještě téhož dne nahrazena tiskovou zprávou mírnějšího znění.

- U jednání dne 10. 11. 2020 pak žalovaný upřesnil, že po vydání první tiskové zprávy jej telefonicky kontaktovala žalobkyně za účelem úpravy tiskové zprávy. Úřad na vydané tiskové zprávě co do svého obsahu setrval, drobné úpravy učinil za účelem předejítí spekulacím a za účelem upřesnění, že se daná tisková zpráva netýká civilního řízení ohledně tzv. podnákladových cen. Uvedený postup zvolil Úřad v rámci vstřícnosti a principu dobré správy. Úřad si do vydaných tiskových zpráv nenechá nijak hovořit a vydání druhé tiskové zprávy obdobného znění nepovažuje za stáhnutí té první. Pokud jde o zjištění Úřadu, pak těmi si byl Úřad jistý. Po obsahové stránce má žalovaný za to, že tisková zpráva by se měla číst jako celek, titulek sám o sobě důležitý tolik není, když po obsahové stránce se tisková zpráva nezměnila. Současně zdůraznil sousloví, že „mohlo dojít“ k označenému jednání žalobkyně. Uvedl dále, že má za to, že škodlivá není žádná část označené tiskové zprávy; běžného zákazníka zajímají primárně ceny a služby jednotlivých soutěžitelů.

Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce naopak uvedla, že titulek je z pohledu čtenáře zásadní. Pokud žalovaný tvrdí, že probíhalo z jeho strany šetření, zda zahájit či nezahájit správní řízení, tak si měl být v okamžiku vydání první tiskové zprávy jist jejím obsahem a stanovisko Úřadu mělo být definitivní. Pokud jde o nadpis samotný, i v kontextu obsahu, tak zpráva křičí, že se žalobkyně dopustila kartelu. Běžný uživatel si nutně dovodí, že žalobkyně jednala nezákonně. Má tedy za to, že tisková zpráva je škodlivá jako celek. Pokud by se měly odlišit jednotlivé odstavce, pak odstavec první obsahuje z pohledu žalobkyně skutková tvrzení, ve zbytku jde pak o hodnotící soudy. V rámci svého žalobního návrhu pak žalobkyně upřesnila, že jí jde primárně o navržený obsah, a proto omluva nemusí být na žlutém podkladě a orámovaná s tím, že velikost a font písma by měly být Times New Roman 11; omluva by měla být stránkách Úřadu zřetelně viditelná. Současně byl upraven text žalobního petitu tak, že na místo slova „zákazník“ má být slovo „návštěvník“.

- Soud provedl ke zjištění skutkového stavu dokazování listinami, z nichž zjistil:

Z printscreenu tiskové zprávy žalovaného uveřejněné na jeho internetových stránkách dne 13. 5. 2019 v 16:24 hodin nadepsané Flixbus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen, v sekci Aktuality z hospodářské soutěže, bylo zjištěno, že žalovaný uveřejnil tiskovou zprávu ve znění:

„Flixbus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen
13. 5. 2019

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže obdržel od autobusového dopravce Flixbus informace o tom, že jej jeho konkurent Regio Jet vyzval k možné protisoutěžní koordinaci cen.

Úřad společnosti Flixbus potvrdil, že jak výslovné přijetí, tak i faktické dodržování uvedeného návrhu by mohlo být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a varoval jej před účastí v protisoutěžní dohodě. Soutěžitelé jsou povinni stanovovat své tržní strategie individuálně a nezávisle na ostatních subjektech působících na trhu. Zakázaná je zejména koordinace a dohody o cenách nebo rozdělování trhů podle teritorií či zákazníků.

Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost Regio Jet dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti Flixbus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci ne zahájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo. „V něm by případně oběma soutěžitelům hrozily vysoké pokuty až do výše 10 % z ročního obrátu,“ uvedl I. místopředseda ÚOHS Hynek Brom.

Tiskové oddělení ÚOHS
19/039/HS026“

Z printscreenu tiskové zprávy žalovaného uveřejněné na jeho internetových stránkách <https://www.uohs.cz/cs/hospodarska-soutez/aktuality-z-hospodarske-souteze/2601-vyzvy-k-dodrzovani-cen-jsou-ze-soutezniho-hlediska-problematicke.html> dne 13. 5. 2019 v 16:45 hodin nadepsané Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické, v sekci Aktuality z hospodářské soutěže, bylo zjištěno, že žalovaný uveřejnil tiskovou zprávu ve znění:

„Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické
13. 5. 2019

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže obdržel od autobusového dopravce Flixbus informace o tom, že jej jeho konkurent Regio Jet vyzval k možné protisoutěžní koordinaci cen.

Úřad společnosti Flixbus potvrdil, že jak výslovné přijetí, tak i faktické dodržování uvedeného návrhu by mohlo být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a varoval jej před účastí v protisoutěžní dohodě.

Soutěžitelé jsou povinni stanovovat své tržní strategie individuálně a nezávisle na ostatních subjektech působících na trhu. Zakázaná je zejména koordinace a dohody o cenách nebo rozdělování trhů podle teritorií či zákazníků.

Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost Regio Jet dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti Flixbus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci ne zahájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo. „V něm by případně oběma soutěžitelům hrozily vysoké pokuty až do výše 10 % z ročního obrátu,“ uvedl I. místopředseda ÚOHS Hynek Brom.

Na žádost společnosti Regio Jet Úřad uvádí, že tato tisková zpráva v žádném ohledu nesouvisí se sporem o případné podnákladové ceny.

Tiskové oddělení ÚOHS
19/039/HS026“

Z článku nazvaného „Souboj dopravců. RegioJet obviňuje FlixBus z dumpingu, ten se ohání kartelem“ uveřejněném dne 13. 5. 2019 v 16:54 hodin a dostupném na <https://zpravy.aktualne.cz/ekonomika/souboj-dopravcu-regiojet-obvinuje-flixbus-z-dumpingu-ten-se/r~8c979872758e11e9b6a9ac1f6b220ee8/> bylo mimo jiné zjištěno, že tento server informoval veřejnost o skutečnosti, že společnost RegioJet v minulých týdnech podala žalobu na konkurenčního dopravce FlixBus, ve kterém ho viní z podnákladových cen. FlixBus zároveň podal podnět k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k prošetření jednání RegioJet, který německého dopravce vyzýval k dodržování minimálních cen jízdného. Podle FlixBus jde totiž o výzvy k uzavření protiprávní kartelové dohody. Antimonopolní úřad v této souvislosti pak měl oznámit, že podnět FlixBus řešit nehodlá. Bylo dále doplněno, že RegioJet podala žalobu k Městskému soudu pro Prahu 2. Důvodem měla být skutečnost, že se FlixBus snaží dlouhodobě vytlačit konkurenci z českého trhu. Mluvčí RegioJet se pak vyjádřil v tom smyslu, že si RegioJet nechal zpracovat znalecké posudky, které jsou přílohou žaloby, podle kterých jezdil FlixBus déle než rok po svém příchodu na trh za ceny pokrývající pouze 55 % nákladů. To však FlixBus odmítl s tím, že nastavuje ceny samostatně a nezávisle na konkurenci. FlixBus se naopak obrátil k Úřadu a požádal o prošetření loňských výzev (tzn. z roku 2018), ve kterých ho RegioJet opakovaně vyzýval ke změně cen. Podle FlixBusu šlo o výzvy k uzavření protiprávní kartelové dohody. „Výzvy společností RegioJet a Student Agency k dodržování minimálních cen jízdného, které lze vnímat jako pokus o porušení pravidel hospodářské soutěže, důrazně odmítáme a veřejně se od nich distancujeme,“ uvedl FlixBus. Podle společnosti by podobná dohoda vedla k plošnému navýšení cen jízdného. „Abychom zabezpečili férové konkurenční prostředí a ochránili naše zákazníky, předali jsme veškeré související podklady Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,“ dodala společnost. ÚOHS nicméně oznámil, že podnět řešit nebude, protože FlixBus návrh konkurenta odmítl, a zákon tak porušen nebyl. „Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost RegioJet dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti FlixBus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci nezahájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo,“ uvedl antimonopolní úřad v tiskové zprávě. RegioJet označil podnět FlixBusu za nesmysl. „Veškeré výzvy byly FlixBusu podány přes právního zástupce a jednoznačně vyzývaly k zanechání nekalosoutěžního jednání, nikoli ke stanovení určitých cen,“ řekl mluvčí RegioJet. Zdrojem tiskové zprávy je ČTK.

Z printscreenu článku nazvaném „Spor RegioJetu a Flixbusu bude řešit soud, ÚOHS ho řešit nebude“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 16:39 hodin na portálu ceskenoviny.cz (nyní již nedostupný) bylo zjištěno, že tento server uveřejnil článek stejného znění jako aktualne.cz.

Z článku nazvaného „Zelené autobusy proti žlutým. Spor autobusových dopravců bude řešit soud“ uveřejněném dne 13. 5. 2019 a dostupném na <https://www.denik.cz/ekonomika/zelene-autobusy-proti-zlutym-spor-autobusovych-dopravcu-bude-resit-soud-20190513.html> bylo zjištěno, že tento server uveřejnil článek totožného znění jako aktualne.cz.

Z článku nazvaného „Souboj autobusových dopravců. RegioJet zažaloval FlixBus, viní ho z dumpingu“ uveřejněném dne 13. 5. 2019 v 17:43 hodin a dostupném na <https://www.euro.cz/byznys/souboj-autobusovych-dopravcu-regiojet-zazaloval-flixbus-vini-ho-z-dumpingu-1450870> bylo zjištěno, že tento server uveřejnil článek totožného znění jako aktualne.cz.

Z článku nazvaného „Spor RegioJetu a Flixbusu nebude řešit ÚOHS“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 15:30 hodin a dostupném na <https://eurozpravy.cz/domaci/doprava/257606-spor-regiojetu-a-flixbusu-nebude-resit-uohs/> bylo zjištěno, že tento server uveřejnil článek obdobného znění jako aktualne.cz.

Z článku nazvaného „RegioJet chce od Flixbusu odškodné za nekalé praktiky, požaduje osm milionů“ publikovaném dne 23. 5. 2019 v 16:00 hodin a dostupném na https://www.idnes.cz/ekonomika/doprava/regiojet-flixbus-jancura-zaloba-odskodne.A190523_477464_eko-doprava_svb bylo zjištěno, že uvedený server informoval veřejnost o výši odškodného požadovaného RegioJet po FlixBus, které spolu mají spor ohledně predátorských cen FlixBus; RegioJet má námitky ohledně způsobu boje v rámci úsilí stát se českou jedničkou v rámci osobní autobusové dopravy. Tuto částku RegioJet vyčíslil na osm milionů korun. Zhruba rok měla podle RegioJetu německá firma, která se sama označuje za světovou jedničku v autobusové dopravě, českým zákazníkům nabízet ceny hluboko pod náklady. Vyčíslení škod zahrnuje přizpůsobení cen zelenému dopravci a další provozní kroky, jimiž se RegioJet snažil udržet své cestující. Částka přitom podle mluvčího RegioJetu A.O. nezapočítává ušlé zisky způsobené tím, že část cestujících přešla k FlixBusu. RegioJet, který patří podnikateli R. J., spor se zeleným rivalem označuje jako boj o své přežití na českém trhu. Po vytlačení žlutých autobusů by podle něj nastal podobný scénář jako v Německu, kde Flixbus po nákupu konkurenčních Eurolines ovládl trh a začal plíživě zdražovat. První krok v soudním sporu o miliony korun však nezačal dobře. V poslední z předžalobních výzev totiž RegioJet vypočítal minimální férové ceny pro konkrétní trasy, což si představitelé Flixbusu vyložili jako pokus o dojednání kartelové dohody a antimonopolní úřad jim dal za pravdu. Přestože Úřad pro ochranu hospodářské soutěže stížnost dále prověřovat nebude, šéf českého Flixbusu P. P. jeho vyjádření už nyní považuje za trumf v začínajícím soudním sporu. „Vyzvali nás, abychom upravili ceny, aby z jejich pohledu odpovídaly férovým cenám,“ řekl MF DNES P. Materiál obsahoval minimální ceny pro pětici páteřních tras z Prahy do velkých krajských měst bez jakékoliv kalkulace nebo ceny za kilometr. Jejich výše ale odpovídala zhruba nejlevnějším cenám, které na těchto relacích konkurence nabízí, dodal šéf tuzemské pobočky Flixbusu. To v případě trasy mezi Prahou a Brnem vychází zhruba na 170 korun. Jízdenky zeleného dopravce jsou ale běžně i o stokorunu levnější. Podle kalkulací RegioJetu, které si firma nechala posvětit odborným posudkem, nejsou náklady Flixbusu nižší než u žlutých autobusů. Čí výklad je správný, není jednoduché posoudit. Jedním z důvodů je to, že Flixbus navzdory povinnosti zveřejňovat hospodářské výsledky tuto informační povinnost dlouhodobě neplní. Za podobné chování vůči konkurenci, které nyní připisuje FlixBusu, už ale byla Jančurova firma v minulosti potrestána.

Z článku nazvaného „Návrh RegioJetu firmě FlixBus mohl směřovat ke kartelu, uvedl ÚOHS“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 17:13 hodin a dostupném na <https://www.novinky.cz/ekonomika/clanek/regiojet-vyzval-flixbus-ke-kartelove-dohode-potvrdil-antimonopolni-urad-40282942> bylo zjištěno, že i tento článek reagoval na tiskovou zprávu Úřadu ze dne 13. 5. 2019 se závěrem, že návrh RegioJet, aby FlixBus přestal jezdit za podnákladové ceny, mohl směřovat ke kartelu. Doplnil, že FlixBus toto odmítl s tím, že Úřad výslovně potvrdil, že přijetí a dodržování takové dohody by mohlo být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. RegioJet považuje postup ÚOHS za „vysoce neprofesionální“. Dále byly vypsány jednotlivé pasáže tiskové zprávy Úřadu ze dne 13. 5. 2019. Dále bylo doplněno stanovisko RegioJet, která s tiskovou zprávou Úřadu nesouhlasí a považuje ji za vysoce neprofesionální s tím, že prohlášení, které Úřad vydal, obsahovalo závěry, které nikdy nebyly výsledkem nějakého šetření z jejich strany a může negativně ovlivnit probíhající soudní řízení a další šetření, které ve věci podnákladových cen vedou orgány v České republice i v zahraničí. Mluvčí RegioJet dále uvedl, že veškeré výzvy z jejich strany

adresované FlixBus byly doručeny přes právního zástupce, šlo tedy o předžalobní výzvu a bylo vyzýváno k zanechání nekalosoutěžního jednání, nikoliv ke stanovení cen, protože FlixBus nereagoval, bude z jejich strany podána žaloba. Podle mluvčího Úřad společnost RegioJet poškodil, a proto se bude bránit. Naopak společnost FlixBus uvedla, že výzvy společnosti RegioJet a Student Agency na dodržování minimálních cen jízdného, které lze vnímat jako pokus o porušení pravidel hospodářské soutěže, důrazně odmítá a veřejně se od nich distancuje.

Z článku nazvaného „RegioJet zažaloval FlixBus kvůli jeho cenám. ÚOHS výzvu ke zdražení označil za návrh kartelu“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 15:05 hodin a dostupném na <https://zdopravy.cz/regiojet-zazaloval-flixbus-kvuli-jeho-cenam-jizdne-pokryva-jen-55-nakladu-tvrdi-28063/> bylo zjištěno, že

Z článku nazvaného „Stejně ceny jízdenek, vyzval údajně RegioJet dopravce FlixBus. Ten ho udal“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 15:55 hodin a dostupném na <https://www.podnikatel.cz/clanky/stejne-ceny-jizdenek-vyzval-zluty-regiojet-dopravce-flixbus-ten-ho-udal/>

Z tiskové zprávy označené jako „FlixBus rejected approach from RegioJet over price coordination, Czech authority says“ uveřejněné na portálu mlexmarketinsight.com ze dne 13. 5. 2019 v 13:55 hodin bylo zjištěno, že Mlex Global Antitrust informovala veřejnost ve stručnosti o obsahu tiskové zprávy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to v tom smyslu, že FlixBus oznámil českému soutěžnímu úřadu, že jeho konkurent RegioJet se jej snažil přesvědčit k uzavření nezákonné dohody o jednocení cen. Regulátor sdělil, že RegioJet navrhl určitou minimální cenovou hladinu, avšak FlixBus jeho návrh odmítl. Úřad sdělil, že žádné řízení nebylo v dané věci zahájeno, jelikož se plán nepodařilo naplnit. Tisková zpráva byla doplněna originálem tiskové zprávy Úřadu ze dne 13. 5. 2019 z v 16:24 hodin.

Z článku nazvaného „The proposal of RegioJet could be addressed to FlixBus for a cartel, said ÚOHS – Novinky.cz“ publikovaném dne 13. 5. 2019 v 17:13 hodin a dostupném na <https://newsbeezzer.com/czechrepubliceng/the-proposal-of-regiojet-could-be-addressed-to-flixbus-for-a-cartel-said-uohs-novinky-cz/> bylo zjištěno, že tento server převzal zprávu ze serveru novinky.cz v plném rozsahu.

Z článku JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D. ze dne 16. 6. 2019 nazvaného „Why we should be alert when the competition authority is giving compliments?“ včetně překladu do českého jazyka „Proč bychom měli zpozornět, když úřad pro ochranu hospodářské soutěže dává komplimenty?“ zveřejněném na portálu linkedin.com bylo zjištěno, že autor reaguje na tiskovou zprávu Úřadu s tím, že podle jeho názoru tkví podstata tiskové zprávy Úřadu i po jeho nahrazení neutrálnější verzí stejná; podle ÚOHS měl RegioJet oslovit svého konkurenta na trhu autobusové přepravy, společnost FlixBus, s „návrhem na dodržování určitých minimálních cen“. ÚOHS varoval, že „společnost Regio Jet se dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody“, a naopak ocenil „odpovědné jednání společnosti FlixBus“, která nepřistoupila na nabídku konkurence na uzavření kartelové dohody o cenách. Tiskovou zprávu hodnotí její autor jako pozoruhodnou, jelikož má pochybnost o vhodnosti této formy publikace, a to s ohledem na fakt, že Úřad nevedl žádné přestupkové řízení a zainteresované společnosti nemají žádná procesní práva, není možné se proti tiskové zprávě jakkoli bránit. Přestože RegioJetu nebyla uložena pokuta, nebyl pravomocně odsouzen, dopad uvedené tiskové zprávy by mohl být pro něj podobný, jako by Úřad rozhodl, že se RegioJet kartelové dohody účastnil. Tisková zpráva Úřadu přitom naznačuje, že kartelová dohoda byla téměř uzavřena, kdyby druhá strana souhlasila. Autor v této souvislosti vyjádřil naději, že před tím, než soutěžní úřad veřejně obviní někoho z pokusu o uzavření kartelové

dohody, má pro takové obvinění, proti němuž se nelze bránit řádnými opravnými prostředky, opravdu dostatek nezpochybnitelných důkazů a že se nespolehl jen na obvinění či tvrzení konkurenta. Pokud ÚOHS takové důkazy nemá, popř. pokud není ochoten v tiskovém prohlášení vysvětlit míru jistoty, která jej vede k takovému obvinění, měl by se, podle názoru autora, takových prohlášení zdržet. V opačném případě hrozí, že trh novou praxí soutěžního úřadu pochopí jako nový nástroj (neférového) konkurenčního boje – a to by bylo špatně.

Z výzvy ke zveřejnění omluvy a ke stažení tiskové zprávy ze dne 15. 5. 2019 bylo zjištěno, že se na žalovaného obrátila žalobkyně v zastoupení JUDr. Ondřeje Doležala, advokáta, a to s výzvou ke stažení tiskové zprávy z internetových stránek Úřadu, zveřejnění omluvy ve znění, velikosti a podobě uvedené v příloze přípisu, a to nepřetržitě po dobu jednoho měsíce s tím, že se omluva musí každému návštěvníkovi internetových stránek Úřadu zobrazovat vždy po celou dobu, kdy na dané internetové stránce zákazník pobývá, a to i za situace, že dojde ke změně URL adresy, při které zůstává nedotčený kmen „uohs“ a v neposlední řadě zaslání shora uvedené omluvy všem sdělovacím prostředkům, u nichž došlo ke sdílení či jakémukoliv zmínění kterékoliv z tiskových zpráv v jakémkoliv kontextu, bez ohledu na předchozí větu pak zejména následujícím sdělovacím prostředkům: novinky.cz, iDNES.cz, aktuálně.cz, denik.cz, nova.cz, seznam.cz, podnikatel.cz a echo24.cz. Svou výzvu žadatelka odůvodnila skutečností, že dne 13. 5. 2019 došlo na internetových stránkách Úřadu ke zveřejnění tiskové zprávy s titulkem „*FlixBus soutěžích férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen*“, v níž bylo mimo jiné úřadem uvedeno, že je „*Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost RegioJet dopustila jednání, které mohlo směřovat ke uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti FlixBus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci nezahlájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo.*“ Tato tisková zpráva byla ještě téhož dne nahrazena tiskovou zprávou s titulkem „*Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické*“, jejíž obsah byl z převážné části totožný se zněním původní tiskové zprávy. Společnost RegioJet uvedla, že s obsahem tiskových zpráv zásadně nesouhlasí a důrazně se proti tvrzením v nich uvedeným ohrazuje. Důrazně odmítá, že by z jejich strany došlo k vyzvání společnosti FlixBus k protisoutěžní koordinaci cen či jakékoliv jiné formě protisoutěžního jednání. Záměrem společnosti RegioJet bylo pouze uplatnění svých legitimních nároků z protiprávního nekalosoutěžního jednání společnosti FlixBus v rámci civilněprávního řízení. Zcela v souladu se zákonem proto došlo k zaslání předžalobní výzvy společnosti FlixBus, v rámci níž bylo pro účely daného soudního řízení nutné přesně vymezit protiprávní jednání společnosti FlixBus a vyzvat k upuštění od tohoto jednání. Společnost RegioJet proto zasláním dané výzvy žádným způsobem nekonala protiprávně, naopak pouze usilovala o napravení protiprávního stavu a protiprávního jednání, kterého se naopak soustavně dopouští společnost FlixBus na úkor dalších soutěžitelů v konečném důsledku i na úkor cestujících. Společnost RegioJet vytkla Úřadu, že namísto toho, aby sám z úřední povinnosti prošetřil jednání společnosti FlixBus a jednal v rámci své zákonné kompetence, vydal nepravdivou tiskovou zprávu uvádějící, že FlixBus soutěží férově a že jednání společnosti RegioJet je protiprávní. Společnost RegioJet přitom neměla jakoukoliv příležitost se k úkonům Úřadu vyjádřit. Namísto meritorního zabývání se předmětným jednáním společnosti FlixBus, které bylo v jiných případech samotným Úřadem sankcionováno, Úřad přistoupil s šířením daných nepravdivých informací proti soutěžiteli, který vyzval jiného soutěžitele k upuštění od protizákonného závažného a dlouhodobého vylučovacího deliktu na trhu. Přitom soutěžitele, který dlouhodobě porušuje pravidla, adoroval. Obě tiskové zprávy se přitom okamžitě dostaly do širokého povědomí veřejnosti prostřednictvím článků zveřejněných na početných internetových portálech a v médiích. Tiskové zprávy současně neunikly ani mezinárodní pozornosti. Společnost RegioJet považuje formulaci obou tiskových zpráv za hrubě zavádějící a založenou na účelové dezinterpretaci předžalobní výzvy společnosti FlixBus. Tiskové zprávy jsou přitom svým obsahem zcela jednoznačně způsobilé přivodit společnosti RegioJet újmu a představují absolutně neoprávněný zásah do její pověsti. Současně jsou způsobilé

zásadním způsobem ovlivnit veřejnosti známé probíhající soudní řízení společnosti RegioJet a společnosti FlixBus, jakož i šetření soutěžních orgánů v zahraničí. Pokud Úřad v souvislosti s uvedeným soudním řízením uvedl, že společnost FlixBus soutěží férově, pak prostřednictvím tiskových zpráv zcela bez právního důvodu poskytl této společnosti v daném soudním řízení neoprávněnou výhodu.

Z odpovědi na výzvu ke zveřejnění omluvy a ke stažení tiskové zprávy ze dne 20. 5. 2019, č.j. ÚOHS-O0147/2/19-13669/2019/610/MŠv bylo zjištěno, že Úřad písemně reagoval na výzvu společnosti RegioJet týkající se zveřejnění omluvy a stažení tiskové zprávy ze dne 15. 5. 2019 s tím že neshledal výzvu ke stažení tiskové zprávy a k omluvě důvodnou. Uvedl, že povinností Úřadu je mimo jiné vykonávat preventivní působení na soutěžitele na trhu a předcházet tak narušením hospodářské soutěže. Do této oblasti pak spadá nejen vydáváním metodických a osvětových materiálů a provádění školení, ale i upozornění širší podnikatelské veřejnosti na případy, jichž by se měli soutěžitelé při svém jednání v hospodářské soutěži vyvarovat, a to i ve formě tiskových zpráv. Tisková zpráva ze dne 13. 5. 2019 je z pohledu Úřadu případem dobré praxe postupu soutěžitele, který se odmítl účastnit jednání, které by v případě realizace mohlo být ze soutěžního hlediska považováno za problematické. Jakékoliv formy výzev k dodržování konkrétních minimálních cen mezi konkurenty nelze z pozice soutěžního práva akceptovat. Úřad zdůraznil, že uvedená tisková zpráva se nijak netýkala probíhajícího soudního sporu mezi oběma uvedenými společnostmi kvůli možným podnákladovým cenám druhého z uvedených soutěžitelů, stejně tak se nevyjadřoval k samotné výši cen. Přes výše uvedené Úřad na žádost společnosti RegioJet tiskovou zprávu ještě téhož dne upravil, a to takovým způsobem, že v ní výslovně upozorňuje na to, že nesouvisí se soudním sporem týkajícím se podnákladových cen. Ze všech uvedených důvodů má Úřad za to, že v daném případě plnil svou zákonem svěřenou roli, když preventivně upozornil soutěžitele na jednu z forem možného nezákonného jednání, za níž mohou hrozit vysoké pokuty, a vyzdvihl současně způsob správného postupu soutěžitele v dané situaci spočívající ve veřejném distancování od potenciálně protisoutěžní výzvy k dodržování určitých cen ze strany konkurenta, byť učiněné v podobě předžalobní výzvy.

Z předžalobní výzvy ke zveřejnění omluvy a ke stažení tiskové zprávy ze dne 28. 8. 2019 bylo zjištěno, že žalobkyně opakovaně vyzývala úřad jednak ke stažení tiskové zprávy z internetových stránek úřadu, dále ke zveřejnění omluvy a v neposlední řadě k zaslání písemné omluvy opatřené podpisem oprávněné osoby na adresu sídla žalobkyně, pak to neprodleně, nejpozději však do sedmi dnů od doručení výzvy. Žalobkyně současně odkázala na ustanovení § 142 o. s. ř. a s odkazem na obě tiskové zprávy a obsah dopisu Úřadu ze dne 20. 5. 2019, v rámci něhož Úřad deklaroval setrvání na svém postupu spočívajícím ve zveřejnění tiskových zpráv a výzvu označil za nedůvodnou, žalobkyně nadále zásadně nesouhlasila a důrazně se proti tvrzením v nich uvedeným ohradila a jejich obsah považovala za nepravdivý a formulovaných difamační způsobem. Podle žalobkyně v žádném případě nedošlo k vyzvání společnosti FlixBus a protisoutěžní koordinaci cen či jakékoliv jiné formě protisoutěžního jednání. Žalobkyně je přesvědčena, že zveřejněním tiskových zpráv byl způsoben závažný a zcela neoprávněný zásah do její pověsti. Pro případné nesplnění veškerých uvedených nároků žalobkyně avizovala uplatnění veškerých svých nároků v rámci soudního řízení.

Z odpovědi na předžalobní výzvu ze dne 3. 9. 2019, č.j. ÚOHS-24251/2019/441/Jdo bylo zjištěno, že Úřad shledal předžalobní výzvu žalobkyně nedůvodnou, neboť si nebyl vědom žádného porušení právních předpisů a při výkonu svých svěřených pravomocí postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy. V dané věci Úřad plnil svou zákonem svěřenou roli, když preventivně upozornil soutěžitele na jednu z forem možného nezákonného jednání v oblasti hospodářské soutěže podle zákona o ochraně hospodářské soutěže. Úřad dále zopakoval

argumenty, které použil v dopise žalobkyně ze dne 20. 5. 2019 a dále doplnil, že zasílání výzev konkurentovi, jejichž účelem je stanovení minimálních cen za poskytované služby, lze považovat za výzvu k uzavření zakázané dohody podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, přičemž takové jednání je ze strany Úřadu podrobena zvýšené pozornosti. Podle Úřadu proto je zcela zřejmé, že není dán relevantní právní či jiný důvod ke stažení tiskové zprávy z internetových stránek Úřadu, ke zveřejnění omluvy na internetových stránkách Úřadu, jakož ani k zaslání písemné omluvy příjmu společnosti RegioJet. Doplnil, že výzva k dodržování minimální ceny adresovaná konkurentovi je vždy veřejným soutěžním právem reprobované jednání, jehož důsledkem je cenový kartel a následný tvrdý postih soutěžními úřady v celém civilizovaném světě; je přitom irelevantní, zda je taková výzva pojata jako předžalobní postup ve věci nekalé soutěže.

Z článku nazvaného „RegioJet zvýšil počet cestujících o 29 % a vrátil se do zisku, chystá miliardový nákup“ publikovaného dne 22. 1. 2019 a dostupném na <https://zdopravy.cz/regiojet-zvysil-pocet-cestujicich-o-29-a-vratil-se-do-zisku-chysta-miliardovy-nakup-22447/> bylo zjištěno, že vlaky společnosti RegioJet přepravily v roce 2018 rekordní počet cestujících, celkem 9,7 milionu, což představuje meziroční nárůst 29 %. Pokud jde o předběžné hospodářské výsledky má společnost dosáhnout zisku téměř 100 000 000 Kč. Tržby z jízdného měly stoupnout na 1,5 miliardy korun s tím, že dosažená marže je nejlepším výsledkem v historii vlakové dopravy, a to i v porovnání s jinými dopravci a dává silný základ pro možnost realizovat další expanzní investiční projekty, jako jsou nákupy dalších vozidel a přidání provozu na nových tratích. Firma připravuje nákupy nových lokomotiv a vozidel za více než miliardu korun.

Z článku nazvaného „České dráhy prý jezdily za podnákladové ceny. RegioJet žádá odškodnění“ publikovaného dne 1. 6. 2015 a dostupného na <https://www.denik.cz/ekonomika/regiojet-zaluje-ceske-drahy-o-717-milionu-korun-20150601.html> bylo zjištěno, že se žalobkyně domáhala vedle soukromého dopravce Leo Express náhrady škody v částce 717 milionů korun po Českých drahách, a to poté, co se jí po vstupu soukromých dopravců na trať Praha - Ostrava výrazně snížily ceny, čímž dorovnal ceny konkurence, ale samy jezdily nezákonně za podnákladové ceny.

V článku nazvaného „Žlutozelená válka na silnici. J. si na FlixBus stěžuje v Bruselu a hrozí soudem“ publikovaného dne 28. 5. 2018 a dostupného na <https://www.euro.cz/byznys/zlutozelenavalka-na-silnici-jancura-si-na-flixbus-stezuje-v-bruselu-a-hrozi-soudem-1407328> pak byly z pohledu jejího autora popsány obchodní strategie a expanze FlixBus, a to jak v rámci Evropy, tak i v České republice. FlixBus byl popsán jako německá platforma, která poskytuje pouze dopravcům rezervační systém, IT, cenovou politiku, marketing a další služby, tzn. samotné autobusy nevlastní. FlixBus poté, co ovládl německý trh, na kterém je RegioJet vlastněný českým podnikatelem R. J. druhým největším dopravcem, se pokusil získat ke své spolupráci po vstupu na český trh v roce 2017 právě i RegioJet, což však bylo ze strany RegioJet odmítnuto. FlixBus měl následně za účelem ovládnutí českého trhu zahájit cenovou válku, kdy RegioJet obvinil FlixBus z podstřelených cen; je současně připraven vést soudní spory a zároveň si stěžuje u Evropské komise. RegioJet dovozuje, že jej chce FlixBus vytlačit z českého trhu, jde o způsob ekonomického nátlaku, který má RegioJet přinutit, aby s Flixbusem spolupracoval. Zástupci FlixBusu ovšem argumentují, že jsou jejich ceny v pořádku. „Můžeme pracovat s nižší cenou, než je tomu u konkurence, která je nucena držet ceny vyšší vzhledem k různým službám takzvaně zdarma, které se však nutně promítají do cenotvorby. Pracujeme s dynamickou cenou, která postupem času a obsazenosti spojů roste.“

Z podnětu soutěžitele FlixBus CZ s.r.o. ÚOHS ze dne 8. 4. 2019 bylo zjištěno, že se společnost FlixBus obrátila na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže s podnětem ve smyslu § 42 správního řádu, tj. k zahájení správního řízení ex offo pro porušení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, a to společnostmi RegioJet a.s. a STUDENT AGENCY k.s., které podle

názoru stěžovatele porušují uvedený zákon. Stěžovatel popsal, že se na něj obě uvedené společnosti obrátily s výzvou k upuštění od tvrzeného nekalosoutěžního jednání v podobě uplatňování podnákladových cen za služby v osobní automobilové dopravě na konkrétních linkách s tím, že požadovaly dodržování jimi určené cenové politiky. Konkrétně má stěžovatel účtovat na každém směru uvedených linek průměrnou cenu jízdného na jednu osobu, která nemá být nižší než uvedené konkrétní částky, které jsou v podnětu vypsány. Stěžovatel se od uvedených výzev konkurence opakovaně distancoval s tím, že svou cenovou politiku s nikým nekoordinuje. Stěžovatel vyzval Úřad k prošetření popsaného jednání obou uvedených společností s tím, že je připraven v této souvislosti poskytnout veškerou potřebnou součinnost.

Přílohou uvedeného podnětu byla Výzva k upuštění od nekalosoutěžního jednání a k náhradě škody ze dne 31. 1. 2019 ze strany STUDENT AGENCY k.s. a RegioJet a.s., z níž soud zjistil, že se obě uvedené společnosti obrátily na FlixBus CZ s.r.o. s výzvou k neprodlenému upuštění od nekalosoutěžního jednání v podobě uplatňování podnákladových cen za služby v osobní autobusové dopravě, a to tak, aby průměrná cena jízdného na jednu osobu účtovaného FlixBus na každý směr na označených linkách nebyla nižší než částky podle znaleckého posudku společnosti BDO Appraisal services - Znalecký ústav s.r.o., IČO 27599582. Tento znalecký ústav současně vyčíslil nerealizovaný zisk vzniklý v důsledku protiprávního jednání FlixBus, který u RegioJet činí za období od 1. 3. 2018 do 31. 8. 2018 částku 2 372 776 Kč a u STUDENT AGENCY k.s. částku 5 602 902 Kč. Vzhledem k tomu, že ceny jízdenek FlixBus zdaleka nepokrývají její náklady na provozování těchto linek, které není nijak ospravedlnitelné, jde o nepřipustné cenové podbízení způsobující újmu RegioJet a STUDENT AGENCY k.s. Dlouhodobé uplatňování podnákladových cen je z pohledu obou uvedených společností nekalosoutěžním jednáním.

Dále je přílohou podnětu reakce FlixBus na Výzvu k upuštění od nekalosoutěžního jednání na trhu osobní autobusové dopravy v České republice a předžalobní výzvu k náhradě škody v celkové výši 7 975 678 Kč ze dne 31. 1. 2019 ze strany STUDENT AGENCY k.s. a RegioJet a.s. datovaná 1. 3. 2019, tak, že ji považuje za neopodstatněnou a protiprávní. Společnost FlixBus se distancovala od výzvy obou uvedených společností s tím, že nehodlá své ceny konzultovat či jakkoli či jakýmkoli jiným způsobem koordinovat s žádným ze svých konkurentů, a tím méně si je nechá diktovat. FlixBus vyzval obě společnosti k upuštění od obdobného protisoutěžního jednání. Podle FlixBus představuje Výzva ze dne 31. 1. 2019 návrh na uzavření dohody o přímém nebo nepřímém určení cen mezi soutěžiteli, jejichž cílem nebo výsledkem je nebo může být narušení hospodářské soutěže ve smyslu § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Výzvu obou společností proto považuje za protiprávní. Současně Výzvu obou společností by bylo možné podle FlixBus vnímat jako zakázané zneužití dominantního postavení oběma uvedeným společnostmi, a to na některých linkách autobusové a vlakové přepravy. Současně doplnila, že je právně problematické chápání uplatňování podnákladových cen za nekalosoutěžní jednání; toto totiž nemusí být vždy protiprávní, zejm. pokud je součástí komplexní obchodní strategie, pokud je jejím cílem nikoli vytlačení konkurenta z trhu, ale získání nových zákazníků na vysoce konkurenčním trhu, na kterém jsou agresivní obchodní praktiky běžné.

Dále byla přílohou podnětu Odpověď RegioJet a STUDENT AGENCY na přípis FlixBus ze dne 1. 3. 2019 datovaná dne 8. 3. 2019, v níž obě společnosti uvádějí, že jim nejde o určování cenové politiky FlixBus, ale o napravení protiprávního stavu vzniklého nekalosoutěžním jednáním FlixBus, která působí svým dlouhotrvajícím cenovým

podbízením újmu oběma uvedeným společnostem. Z obsahu výzvy je současně patrné, že nejde v žádném případě o návrh na uzavření dohody o přímém nebo nepřímém určení cen mezi soutěžiteli, ale toliko předžalobní výzva k plnění a odstranění závadného stavu. Obě společnosti současně vyjádřily přesvědčení, že uplatňování podnákladových cen ze strany FlixBus není nezávadnou obchodní strategií a setrvaly na názoru, že jednání FlixBus vykazuje znaky nekalé soutěže. Zdržovací nárok v podobě uplatňování podnákladových cen na uvedených linkách a současně nárok na náhradu škody je uplatňován oprávněně.

Přílohou podnětu byla další reakce FlixBus ze dne 18. 3. 2019 označená jako Vaše výzva k upuštění od nekalosoutěžního jednání na trhu osobní autobusové dopravy v České republice, Předžalobní výzva k náhradě škody v celkové výši 7 975 678 Kč ze dne 31. 1. 2019, z níž soud zjistil, že FlixBus setrvala na svém názoru, že Výzvu RegioJet a STUDENT AGENCY považuje za protiprávní a zcela se od ní distancuje s tím, že si FlixBus sama bude určovat svou cenovou politiku, a to nezávisle na RegioJet a STUDENT AGENCY. Cenotvorba je součástí komplexní obchodní strategie a obchodního tajemství, o němž FlixBus nehodlá s nikým vyjednávat, tím méně na újmu svých zákazníků, kteří ze zdravé hospodářské soutěže mezi klienty po právu těží. Obě společnosti byly ze strany FlixBus vyzvány k upuštění od protisoutěžního jednání.

Z vyjádření žalovaného ze dne 16. 4. 2019, které bylo reakcí na podnět FlixBus ze dne 9. 4. 2019, bylo zjištěno, že Úřad poděkoval za upozornění na podatelem popsané jednání a cení si jeho přístup, který se dá považovat za nátlak konkurenčních společností k uzavírání zakázaných dohod o přímém určení cen ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Dohoda o stanovení minimálních cen je v kontextu zákona jeden z nejzávažnějších a nejškodlivějších deliktů, avšak popsané jednání RegioJet a STUDENT AGENCY nenaplňuje znaky zakázané dohody, jejímž základním znakem je pluralita subjektů. O protisoutěžní jednání se proto jednat nemůže. Úřad proto nemá pravomoc takovéto jednání postihnout. Přestupek spočívající v pokusu o uzavření zakázané dohody de lege lata neexistuje. Z pohledu Úřadu šlo ze strany RegioJet a STUDENT AGENCY za výzvu k uzavření zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 zákona a takovéto jednání je podrobena zvýšené pozornosti Úřadu. Z pohledu FlixBus je proto zásadní, že se od popsání jednání konkurence distancovala. Odpovědi FlixBus oběma uvedeným společnostem lze považovat ve smyslu judikatury za tzv. public distancing od výzvy konkurenta k uzavření zakázané dohody, který vylučuje odpovědnost soutěžitele z kartelové dohody, k jejímuž vzniku výzva konkurenta směřuje. Současně žalovaný FlixBus sdělil, že zvažuje vydání tiskové zprávy, v níž by upozornil na závažnost a škodlivost takovýchto výzev konkurentů, které se dají považovat za výzvu ke kartelizaci; v této souvislosti si Úřad vyžádal souhlas s jejím vydáním.

Ze souhlasu FlixBus CZ s vydáním tiskové zprávy ze dne 2. 5. 2019 vylo zjištěno, že FlixBus udělil Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže souhlas s vydáním tiskové zprávy s uvedením konkrétních okolností případu.

Z printscreenu z vyhledavače Google s výsledky po zadání sousloví „tisková zpráva ÚOHS Regiojet“ bylo zjištěno, že se tisková zpráva žalovaného ze dne 13. 5. 2019 s názvem „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska...“ na prvním místě.

Z výstupu ze stránek žalovaného v záložce Tiskových zpráv bylo zjištěno, že se tisková zpráva ze dne 13. 5. 2019 s názvem „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“ nyní nachází na deváté stránce zpětně v historii tiskových zpráv Úřadu.

8. Pokud jde o zjištěný skutkový stav věci, ten byl mezi žalobkyní a žalovaným víceméně nesporný;

provedené důkazy tento nesporný skutkový stav de facto pouze podpořily. Spor mezi oběma stranami sporu panoval, pokud jde o právní posouzení věci, když se zejména neshodly, zda obě označené tiskové zprávy představovaly legitimní nástroj Úřadu informující o pravdivých okolnostech jednání soutěžitelů či nikoli. V tomto směru si proto soud pro stručnost dovolí na skutková tvrzení žalobkyně, s nimiž byl žalovaný v tomto řízení v souladu, odkázat a dále je již neshrnovat. Současně soud dodává, že pokud snad k některé z označených důkazů neprovedl, učinil tak s ohledem na to, že se ukázaly právě s ohledem na nespornost skutku nadbytečné. Jde zejména o označenou svědeckou výpověď I.P., ředitele odboru kartelů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Podstatou tohoto sporu totiž není (a to soud v této souvislosti zdůrazňuje) vyřešení otázky, zda se žalobkyně dopustila pokusu o kartel či nikoli, stejně jako není jeho předmětem odpověď na otázku, zda společnost FlixBus odpovídá za újmu způsobenou žalobkyní (či společností STUDENT AGENCY) za případné podnákladové ceny; toto je předmět dosud neskončeného soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze. Výsledek tohoto sporu ostatně není podle názoru soudu pro výsledek projednávané věci nijak podstatný.

9. Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 4 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny; každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat, rozšiřovat údaje a informace bez ohledu na hranice státu. Cenzura je nepřipustná. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Podle § 135 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o.z.“), právnická osoba, která byla dotčena zpochybněním svého práva k názvu nebo která utrpěla újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, nebo které taková újma hrozí, zejména neoprávněným užitím názvu, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Podle odst. 2 stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který uvádí, že „Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „zákon o působnosti Úřadu“), je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování.

Podle § 2 odst. 1 zákona o působnosti Úřadu, Úřad a) vytváří podmínky pro podporu a ochranu hospodářské soutěže, b) vykonává dohled při zadávání veřejných zakázek, c) vykonává další působnosti stanovené zvláštními zákony.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, je působnost Úřadu upravena zvláštním právním předpisem. Úřad kromě pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona

- a) vykonává dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní povinnosti vyplývající pro ně z tohoto zákona nebo z rozhodnutí Úřadu vydaných na základě tohoto zákona,
- b) vykonává dozor nad tím, zda orgány veřejné správy nenarušují hospodářskou soutěž,
- c) zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí.

Podle § 20 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v případech, kdy situace na jednotlivých trzích naznačuje, že hospodářská soutěž je narušena, provádí Úřad na takových trzích šetření soutěžních podmínek (dále jen „sektorová šetření“) a navrhuje opatření k jejich zlepšení, zejména vydává zprávy, jejichž obsahem jsou doporučení ke zlepšení soutěžních podmínek.

- 10. Podřazením nesporného zjištěného skutkového stavu věci pod shora uvedená zákonná ustanovení dospěl soud k závěru o důvodnosti podané žaloby, a to v podstatné části uplatněného nároku žalobkyně, a to s ohledem na závěr, že žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nepřipustně zasáhl do pověsti žalobkyně.
- 11. Předmětem posouzení soudu je tedy okolnost, zda výroky žalovaného Úřadu obsažené v obou tiskových zprávách ze dne 13. 5. 2019, byly způsobilé poškodit pověst žalobkyně.
- 12. Právnická osoba má právo na ochranu nikoliv jen před zásahem do její pověsti ale též před zásahem do jejího soukromí. Právnické osobě coby uměle vytvořené entitě občanský zákoník přiznává právní osobnost, případně ji zákon právnické osobě uzná, a současně může nabývat práv a povinností, jež se slučují s její právní povahou (k tomu srovnej § 20 o.z.). Pověst obsahuje nejen morální ale i kvalitativní rysy charakterizující právnickou osobu, a to z ekonomického hlediska, jež přispívá k upevňování své pozice na trhu, avšak toto právo ze své povahy není možno jednoznačně ocenit penězi, je tedy nezczitelné a nepřevoditelné. Na základě těchto vlastností je právnická osoba hodnocena a přijímána společností, přičemž se uplatní presumpce poctivosti, tzn. že právnická osoba má pověst do té doby, dokud není proveden úspěšně důkaz opaku. Podle tohoto hlediska se hodnotí i neoprávněnost zásahu do pověsti právnické osoby. Počátek ochrany pověsti právnické osoby je spojen s okamžikem vzniku právnické osoby a trvá po celou dobu její existence. Současně je třeba přihlížet k tomu, že dobrou pověst právnické osoby je nezbytné v konkrétním případě hodnotit podle jejího chování v obchodních vztazích, přičemž dobrá pověst je vytvářena na základě zkušeností, které s tímto subjektem mají její obchodní partneři, zákazníci, kteří s ní přicházejí do kontaktu (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006).
- 13. Za účelem naplnění podmínky (ne)připustnosti zásahu do pověsti právnických osob je zapotřebí naplnit následující tři premisy: postižená právnická osoba musí mít dobrou pověst, zásah musí být s to poškodit dobrou pověst a tento zásah musí být neoprávněný; jedná o odpovědnost objektivní bez zavinění.
- 14. V současném pojetí občanského zákoníku se práva na ochranu pověsti může dovolávat každá právnická osoba, jež nevykonává žádnou nezákonnou činnost, neboť za takových podmínek právnická osoba nepožívá žádné právní ochrany, z čehož vyplývá, že nelze hovořit o její dobré pověsti (k tomu srovnej § 6 a § 145 o.z.), přesto i zde platí vyvratitelná domněnka poctivosti a dobré víry, jež zákon přiznává každému právnímu jednání, není-li proveden důkaz opaku; jinými slovy postačí zásah do pověsti právnické osoby.
- 15. Pokud jde o břemeno důkazní v řízeních týkajících se pověsti právnických osob, uplatní se obrácené důkazní břemeno, tzn. žalovaný, jakožto původce tvrzení, bude zatížen povinností pravdivost svých tvrzení prokazovat (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2015,

sp. zn. 23 Cdo 4788/2014, dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006).

16. Zásahem je myšleno jednání směřující k určité změně ve stávajícím stavu, čímž se má na mysli změna stávajícího stavu k horšímu, v důsledku čehož dochází ke zhoršení pověsti právnické osoby. Neoprávněným zásahem je takový, jenž je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem. Neoprávněným (protiprávním) zásahem do práva na ochranu pověsti právnické osoby je zásadně každé nepravdivé tvrzení nebo obvinění, které zasahuje její dobrou pověst (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1375/2002), přičemž takový zásah je třeba považovat za neoprávněný tehdy, jestliže přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat (k tomuto srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 32 Odo 1159/2004).
17. Hovoříme-li v rovině právní o zásahu do pověsti právnické osoby, je tím myšlena intervence objektivně způsobitelná zasáhnout do této pověsti, tzn. že ne každý takový zásah je neoprávněný (protiprávní) a případně způsobitelný vzniku škodlivého následku (vzniku újmy); k tomu postačí, hrozí-li škodlivý následek, vznik újmy jako takový nezbytně vyžadován není. Zákonem jsou aprobované tzv. zákonné licence, jež nemají za následek zásah do pověsti, soukromí právnické osoby. Záměrem těchto výjimek je garantování základních práv jako jsou svoboda projevu, tisku, vědeckého bádání, které hrají též důležitou roli v demokratické společnosti, avšak za předpokladu, že takovým způsobem nedochází k ohrožení oprávněných zájmů právnické osoby.
18. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu při zkoumání otázky, zda sporné výroky žalovaného dosahují takové intenzity, že zasahují do práva na ochranu dobré pověsti žalobkyň, je třeba v první řadě odlišit, zda se jedná o skutkové tvrzení, nebo hodnotící soud, neboť podmínky kladené na přípustnost každé z těchto kategorií se liší. Hodnotící soud () vyjadřuje subjektivní názor svého autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do práv právnické osoby je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tzn. zda primárním cílem kritiky není hanobení dané osoby (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 996/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010, ale též nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04). Právo vyjadřovat názory mohou zbavit právní ochrany nejen obsahová omezení, ale i forma, již se názory navenek vyjadřují. Vybočí-li tak publikovaný názor z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti, ztrácí tím charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze právní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1490/2006, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 14/2010).
19. V nedávné době byl Nejvyšším soudem vydán rozsudek ve věci sp. zn. 23 Cdo 4295/2018, který se zabýval ochranou pověsti právnické osoby v souvislosti s tiskovými zprávami vydanými Nejvyšším kontrolním úřadem poté, co tento správní úřad rozhodl ve věci zjištění z kontrolní akce v rámci dotací na rozvoj a obnovu regionálních zdravotnických zařízení, resp. nevhodného nakládání s těmito prostředky. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí nastavil parametry, jakými je na místě ve skutkové obdobných případech posuzovat správnost postupu samostatného správního úřadu při vydávání tiskových zpráv komentujících vlastní pravomocná správní rozhodnutí. Současně z něj však pro projednávanou věc vyplývají zásadní body, kterým je na místě se při úvaze o důvodnosti žaloby v projednávané věci zabývat.

20. Jednak jde o posouzení pravomocí úřadu, který tiskové zprávy vydává. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je pak ústředním orgánem státní správy České republiky s pravomocemi v oblasti ochrany hospodářské soutěže, dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, monitoringu a koordinace veřejné podpory, kontroly zneužití významné tržní síly a vykonává působnost vyplývající ze zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku. Výsledkem činnosti Úřadu jsou správní rozhodnutí vydaná ve správním řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, současně však vytváří podmínky pro podporu a ochranu hospodářské soutěže, vykonává dohled nad zadáváním veřejných zakázek a vykonává další působnosti stanovené zvláštními zákony (srovnej § 2 odst. 1 zákona o působnosti Úřadu). Úřad prověřuje v rámci svých aktivit potenciálně škodlivá jednání soutěžitelů či osob ucházejících se o veřejné zakázky, prověřuje přijaté podněty a eventuálně vede správní řízení v případě zjištění svědčících pro spáchání přestupku, popř. uložení pokuty. Vždy je však třeba jednat pouze na podkladě a v mezích zákona, v rámci jasně daných procesů (tzn. podle správního řádu); současně musí maximálně dbát a respektovat práva účastníků.
21. Tiskové zprávy nejsou výsledkem rozhodovací činnosti Úřadu; nelze tudíž uplatnit premisu, že by snad jejich samotným vydáním překročil Úřad meze svých pravomocí. Soud má však za to, že žalovaný vydáním tiskových zpráv žádný zákon neporušuje. Nezávislý správní orgán v postavení ústředního orgánu státní správy zcela běžně poskytuje tiskové zprávy, tyto zveřejňuje na svých internetových stránkách, popř. je dále sdílí v médiích; informuje v nich odbornou i laickou veřejnost mimo jiné o výsledcích své činnosti. Žalovaný tak pravidelně informuje o tom, jaké pokuty za jaký správní delikt byly uloženy (zde i v případě prvostupňových rozhodnutí Úřad konkretizuje účastníky správního řízení), informuje o aktivitách svého vedení, o odborných akcích, které pořádá apod. I v těchto aktivitách by však vždy mělo platit, že jejich prostřednictvím by se Úřad neměl vyjadřovat k okolnostem, které sám nepodrobil detailnímu prověřování, u osob, s nimiž nevede žádné správní řízení a o závadnosti jejichž aktivit se dověděl jinak než z vlastní činnosti; v tomto směru beze zbytku platí, že Úřad se nemůže a nesmí spolehnout pouze na tvrzení a podklady předložené jedním soutěžitelem, který tak učiní v situaci, kdy se domáhá zahájení správního řízení pro spáchání správního deliktu. Úřad se v této situaci skutečně stává jakousi prodlouženou rukou jednoho ze soutěžitelů v rámci jejich konkurenčního boje; takto je zásadním způsobem důvěryhodnost Úřadu relativizována.
22. Tisková zpráva správního úřadu má být ze své podstaty objektivním sdělením faktů (zde skutkových tvrzení). Soud je bezesbytku přesvědčen, že hodnotící soudy představované vlastními názory Úřadu nemají v tiskových zprávách své opodstatnění, aniž by neměly oporu v pravomocném rozhodnutí Úřadu. Toto Úřadu komentovat samozřejmě přísluší a komentování těchto rozhodnutí představuje de facto shrnutí důvodů, pro které bylo rozhodnutí vydáno. Není-li však takového rozhodnutí, je soud přesvědčen o tom, že je na místě maximální zdrženlivost, jelikož nevyvážené mediální, resp. tiskové zprávy nepodepřené pravomocným rozhodnutím mohou - a zde měly - za následek poškození pověsti žalobkyně.
23. Orgán státní správy může vždy jednat na základě zákonného zmocnění, jiným způsobem pak tehdy, pokud je to v mantinelech jeho zákonného zmocnění, toto zmocnění nepřesahuje a není jím porušován zákon, tj. zda je tisková zpráva výsledkem řádného postupu Úřadu nebo zda již bylo postupem Úřadu zasaženo do pověsti žalobkyně, již se tisková zpráva týká.
24. Pokud jde o naplnění předpokladu odpovědnosti za zásah do pověsti žalobkyně ze strany žalovaného, je na místě zabývat se primárně obsahem obou tiskových zpráv. Z jejich obsahu přitom nepochybně vyplývá, že co do textace jednotlivých odstavců jde o stejné články; došlo pouze k úpravě nadpisu spočívající ve zmírnění důraznosti sdělení a k doplnění posledního odstavce, který má čtenáře informovat, že se jedná o jiný spor mezi FlixBus a RegioJet než je spor

o tzv. podnákladové ceny (přítom z obsahu tiskové zprávy jasně vyplývá opak). Soud má především za to, že postup žalovaného jakožto samostatného správního úřadu, který si dovolí vydat tiskovou zprávu s konkrétním zněním, aby následně „vyšel vstříc“ soutěžiteli, který si telefonicky stěžuje, a tiskovou zprávu následně upraví do přijatelnější podoby, je zřetelným případem, jak by Úřad postupovat nikdy neměl. Úřad zde není od toho, aby někomu „vycházel vstříc“, ale má jen a pouze naplňovat dikci zákona pokud jde o jeho pravomoci.

25. Nadpis „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“ je z pohledu čtenáře o poznání mírnější než původní text nadpisu „FlixBus soutěží férově, odmítl snahy konkurence o koordinaci cen“. Původní nadpis jednoznačně shrnul obsah celé tiskové zprávy; již v nadpise se objevuje označení společnosti FlixBus, která je Úřadem označena za férového soutěžitele, a to oproti konkurenci, která se jej měla snažit oslovit s návrhem na koordinaci cen. Druhý z nadpisů již soutěžitele neoznačuje, pouze hodnotí spornost postupu neoznačeného soutěžitele. Nadpis je pohledu soudu pro čtenáře zásadní, jelikož ten určuje, zda čtenář věnuje svůj čas zjištěním detailů a text tiskové zprávy si přečte celý. Z tohoto pohledu je pak na místě první nadpis vnímat se značnou mírou bulvarizace, jelikož láká na „senzaci“, resp. láká čtenáře mnohem silněji než nadpis tiskové zprávy po její revizi.
26. Přestože je na místě z pohledu škodlivosti a vlivu na čtenáře tiskovou zprávu hodnotit jako celek (a zde již bude soud hodnotit obsah pouze tiskové zprávy druhé v pořadí, jelikož první tisková zpráva byla tou druhou nahrazena a jejich text je - až na poslední doplněný odstavec - totožný), má soud za to, že pro právní posouzení je zásadní, zda obsahuje skutková tvrzení, popř. hodnotící soudy.
27. První, druhý a třetí odstavec textu tiskové zprávy, které zní: „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže obdržel od autobusového dopravce Flixbus informace o tom, že jej jeho konkurent Regio Jet vyzval k možné protisoutěžní koordinaci cen. Úřad společnosti Flixbus potvrdil, že jak výslovné přijetí, tak i faktické dodržování uvedeného návrhu by mohlo být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a varoval jej před účastí v protisoutěžní dohodě. Soutěžitelé jsou povinni stanovovat své tržní strategie individuálně a nezávisle na ostatních subjektech působících na trhu. Zakázána je zejména koordinace a dohody o cenách nebo rozdělování trhů podle teritorií či zákazníků.“ považuje soud za skutková tvrzení. Úřad těmito větami nevyjadřoval vlastní názor, pouze konstatoval, že takovýto návrh obdržel, jakým způsobem reagoval a současně zde zaznívá poučení v podobě zdůraznění zákazu koordinace cenových politik jednotlivých soutěžitelů. Zaznívá zde označení obou soutěžitelů, kterých se tisková zpráva týká.
28. V případě skutkových tvrzení obsažených v prvních třech odstavcích má soud za to, že mezi stranami nebylo sporné, že Úřad skutečně od FlixBus podnět k zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání protisoutěžního správního deliktu v podobě kartelu ze strany RegioJet obdržel, a současně ani, jakým způsobem na něj bylo ze strany Úřadu reagováno, současně obsah podnětu společnosti FlixBus rámcově odpovídá obsahu tiskové zprávy Úřadu; jedná se proto o tvrzení pravdivá. Avšak i tato tvrzení je třeba posuzovat v kontextu celé tiskové zprávy a současně zvážit, zda byly tyto informace podány takovou formou a v takových souvislostech, že by zkreslovaly skutečnost, čímž by působily difamačně.
29. Z pohledu objektivnosti tiskové zprávy Úřadu je pak podle názoru soudu zřejmé, že jí byla zveřejněna pouze jedna strana mince, tj. pouze informace FlixBus a jeho stanovisko; stanovisko RegioJet - byť výslovně označeného - uvedeno nebylo, přestože jej Úřad k dispozici měl (a jeho pravost si nijak neověřil), jelikož jej FlixBus ke svému podnětu připojil. K nevyváženosti tiskové

zprávy a nevhodnosti konkretizace obou soutěžitelů v popsaném případě se soud ostatně vyjádří níže.

30. Odstavec čtvrtý, který zní: „Návrhem na dodržování určitých minimálních cen se společnost RegioJet dopustila jednání, které mohlo směřovat k uzavření kartelové dohody, avšak díky odpovědnému přístupu společnosti FlixBus a jejímu veřejnému distancování se od zmíněného návrhu, k němu nedošlo. Úřad ve věci nezahájil správní řízení, neboť k protisoutěžnímu jednání nakonec nedošlo. V něm by případně oběma soutěžitelům hrozily vysoké pokuty až do výše 10 % z ročního obrátu,“ uvedl I. místopředseda ÚOHS Hynek Brom.“, soud považuje jednoznačně za hodnotící soud, jelikož Úřad zaujal postoj k popsanému jednání RegioJet tak, že jej hodnotil co do jeho souladu se zákonem. Zdůrazněno bylo, že k protisoutěžnímu jednání nedošlo pouze z důvodů nikoli na jeho straně, ale na straně konkrétně jmenovaného soutěžitele FlixBus.
31. Oprávněná, právem přípustná kritika předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze věcné a konkrétní kritiky a dále, že je odpovídající co do obsahu i formy, nevybočující z mezí nutných k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu (cíle). O věcnou kritiku jde tehdy, jestliže vychází z pravdivých výchozích podkladů a zároveň z nich logicky dovozuje odpovídající hodnotící úsudky. Konkrétní kritika je ta, při které potřebné výchozí podklady tvoří konkrétně uvedené skutečnosti.
32. Z pohledu soudu však byla takováto kritika zcela nepřiměřená a unfair, jelikož si Úřad dovolil takovouto kritiku bez vlastního šetření a ověření faktů, bez zjištění stanoviska i druhého soutěžitele, bez konkretizace pozadí sporu mezi soutěžiteli (naopak v odstavci pátém je výslovně souvislost se sporem obou soutěžitelů o podnákladové ceny popřena, což je v kontextu zbytku tiskové zprávy zřejmá nepravda). Výkon této kritiky přitom nebyl nezbytně nutný, jelikož Úřad mohl skutečně informovat veřejnost pouze anonymně. Kritika žalovaného by mohla z pohledu soudu obstát, byly-li by doplněny informace o postojích RegioJet a právě již zmíněného pozadí jejich sporu. Vzhledem k uvedenému je možné připustit, že primárním cílem uvedené kritiky ze strany Úřadu bylo hanobení RegioJet. Současně je na místě zdůraznit, že není rozhodující, zda byla kritika žalovaného Úřadu správná či nikoli, rozhodné je, že se opírala o neověřované okolnosti a co do svého obsahu nebyla vyvážená, byť byla zcela konkrétní (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Co 67/2004 ze dne 23. 3. 2005).
33. Označení konkrétních soutěžitelů v tiskové zprávě Úřadu za situace, kdy se nejedná o tiskovou zprávu komentující vlastní pravomocné rozhodnutí Úřadu, ale jde o konkretizaci osob v postavení soutěžitelů, u nichž správní řízení zahájeno nebylo, jelikož ani nemohla být naplněna hypotéza normy o kartelovém jednání, tj. konkrétně označené osoby se protiprávního jednání nedopustily, na místě není za situace, kdy Úřad v tiskové zprávě nevyklíčil pozadí sporu obou těchto soutěžitelů a jejich stanoviska, tyto si současně nijak neověřil. Způsobem obdobným komentování vlastních rozhodnutí tedy kritizoval jednání osob, které nebylo podrobeno jeho vlastnímu šetření, nebyla zjištěna stanoviska obou účastníků (zejména toho, jehož jednání bylo označeno za pokus o kartel). Tisková zpráva se stala jakýmsi vyjádřením hodnotících soudů ze strany Úřadu bez adekvátní opory v důkazech, kterou by Úřad k dispozici měl, vedl-li by řádné správní řízení. Současně by tím pádem byla zachována procesní práva jeho účastníků, což jim bylo v popsaném případě odepřeno.
34. Celá zpráva přitom celkově vyznívá velmi nevyváženě. Jednání FlixBus je skutečně popisováno jako příkladné a je vyzdvihován jeho proaktivní přístup k zabránění protiprávního jednání, a to na úkor RegioJet, která byla vykreslena jako osoba, která se jednoznačně dopustila pokusu o kartel (tedy rizikového jednání), k jehož dokonání nedošlo pouze z důvodu nikoli na jeho straně, ale právě jednáním FlixBus. Je-li hodnoceno jednání soutěžitelů, které je nadto vyhodnoceno jako souladné

se zákonem (byť rizikové), toto by mělo být činěno se zvláštním důrazem na anonymitu, neboť překročením této tenké hranice se Úřad může dostat do situace, která je projednávána. Při konkrétním označení obou soutěžitelů je de facto z pohledu RegioJet dosaženo stavu, jakoby k vedení správního řízení a vydání odsuzujícího správního rozhodnutí ze strany Úřadu došlo. Na místě měla by proto z pohledu soudu zdrženlivost při komentování popsaného jednání. Konkretizace obou soutěžitelů proto zcela určitě na místě nebyla; soud v tomto směru plně souhlasí s názorem žalobkyně, že stejné informační hodnoty by Úřad docílil, informoval-li by veřejnost bez uvedení konkrétních firem obou soutěžitelů a pouze v obecné rovině. Edukační hodnota takovéto tiskové zprávy by nebyla žádným způsobem snížena. Takovéto hodnocení současně nepředstavuje hodnocení ex ante, jak tvrdí žalovaný, ale ex post.

35. Z časových okolností případu je přitom zřetelné, že FlixBus zasláním podnětu Úřadu dne 8. 4. 2019 (tj. v době, kdy již bylo zahájeno řízení ve věci podnákladových cen) „trestal“ RegioJet za podání žaloby (aniž by soud jakkoli zamýšlel vyjadřovat se k její důvodnosti). Předžalobní výzvu RegioJet a STUDENT AGENCY obdržel FlixBus již dne 31. 1. 2019 a nepovažoval za nutné na ni reagovat, a to až do doby podání uvedené žaloby. Soud je přesvědčen o tom, že v době sepisu podnětu Úřadu musel FlixBus vědět, že se o kartel jednat nemůže, jelikož pluralita jednání toho, kdo jednocení cen navrhuje, a toho, kdo návrh přijímá, je podstatnou náležitostí tohoto správního deliktu. Soud nemá pochyb současně o tom, že Úřadu musí být tuhý konkurenční boj obou těchto společností ze své vlastní činnosti dlouhodobě znám a na podněty tohoto charakteru by měl reagovat se zvýšenou opatrností. Sepisovateli podnětu proto nemohlo jít o zahájení správního řízení s RegioJet, ale spíše o aplikaci prostředku konkurenčního boje a vyrozumění Úřadu o vzájemných postojích ve věci podnákladových cen.
36. Pokud by se měl tedy soud vyjádřit k tiskové zprávě jako celku, je namíste vyhodnotit nejen její text, ale současně jej porovnat s nadpisem tiskové zprávy. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhá odstranění pouze druhé tiskové zprávy Úřadu ze dne 13. 5. 2019 ze stránek žalovaného, je pro daný kontext podstatný nadpis ve znění „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“. Přestože jde v tiskové zprávě o soubor skutkových tvrzení a hodnotících soudů, ve spojení s nadpisem je zásadní, že Úřad zamýšlel zprávou právě vyslovit kritiku RegioJet; tato byla primárním účelem tiskové zprávy. Ze všech popsaných důvodů má soud za to, že je namíste pověst žalobkyně ochránit, jelikož popsaným jednáním žalovaného došlo nepřijatelně k jejímu poškození.
37. Podle § 135 odst. 2 o.z. je možné zásah do pověsti právnické osoby považovat za souladný se zákonem za situace, kdy tak ten, kdo sporný výrok učinil, jednal za účelem vědeckým či uměleckým nebo šlo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; v tomto případě se jednalo o zásah dovolený. Tato zákonná licence však podle názoru soudu v projednávané věci jednání žalovaného nijak neospravedlňuje a zejména důvody zpravodajské či tiskové se neuplatní. Jednání žalovaného je totiž v rozporu s oprávněnými zájmy žalobkyně a soud tento důvod obrany žalovaného za důvodný nepovažoval.
38. Žalobkyně se žalobou domáhala, aby soud uložil žalovanému odstranění škodlivé tiskové zprávy ze stránek Úřadu, a dále, aby se žalovaný za obsah tiskové zprávy omluvil jednak zveřejněním omluvy na internetových stránkách Úřadu a dále dopisem. Soud pečlivě zvážil okolnosti daného případu, zejména pak postavení obou subjektů, flagrantnost a intenzitu zásahu Úřadu, a dospěl přitom k závěru, že je na místě nejen konstatování porušení práv žalobkyně, ale i odčinění následků jednání žalovaného, a to primárně v podobě omluvy zveřejněné na internetových stránkách žalovaného. Zde soud přihlédl k tomu, že právě na internetových stránkách žalovaného ke zveřejnění tiskových zpráv došlo, a tedy omluva bude k dispozici na stejném místě jako právě

označená tisková zpráva. Zveřejnění po dobu jednoho měsíce má soud za přiměřené zejména s ohledem na masivnost převzetí uvedené tiskové zprávy prostřednictvím České tiskové kanceláře a jejím prostřednictvím dalšími médii; tyto zprávy v médiích jsou ostatně k dispozici veřejnosti dosud. Pro účely viditelnosti zprávy pak soud konkretizoval velikost písma, a to 11; font písma necht' zvolí sám žalovaný podle fontu písma, v němž jsou vedeny jeho internetové stránky. Pokud žalobkyně v žalobě požadavek na omluvu vizuálně vyhotovila v černém písmu na žlutém podkladu v tenkém rámečku, pak soud pro úplnost dodává, že žalobkyně při jednání výslovně uvedla, že jí jde primárně o obsah omluvy samotné a na jeho vizuální podobě, zejm. na orámování a žluté barvě podkladu netrvá; soud proto v této souvislosti ponechal na žalovaném, necht' opět zvolí konkrétní podobu omluvy, zejména pokud jde o barevné provedení sám; v této souvislosti je na místě poznamenat (zejm. pro účely případného výkonu rozhodnutí), že nadále je nezbytné, aby šlo o omluvu čitelnou, tzn. barva písma a podkladu musí být zřetelně kontrastní.

39. Vzhledem k dočasnosti omluvy zveřejněné Úřadem na jeho internetových stránkách považuje soud za důvodné, aby žalovaný současně zaslal žalobkyni omluvný dopis ve znění specifikovaném ve výroku III.
40. Zamítl-li soud žalobu žalobkyně požadující, aby žalovaný ze svých internetových stránek stáhl tiskovou zprávu ze dne 13. 5. 2019 označenou „Výzvy k dodržování cen jsou ze soutěžního hlediska problematické“, učinil tak z toho důvodu, že návrh s ohledem na běh času ztratil své opodstatnění. Ke dni vyhlášení rozsudku se daná tisková zpráva nacházela na 9. záložce v sekci tiskových zpráv Úřadu, tudíž se již nejedná o tiskovou zprávu poutající pozornost, zpráva není sdílána dalšími médii. Současně má soud za to, že je naopak vhodnější, aby tisková zpráva samotná na stránkách Úřadu zůstala, jelikož je-li tímto rozsudkem uloženo, aby se žalovaný prostřednictvím svých internetových stránek omluvil, je na místě, aby bylo současně dohledatelné, za co byla uvedena povinnost uložena. Veden touto úvahou soud návrh žalobkyně na stažení uvedené tiskové zprávy zamítnul.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně nebyla úspěšná ve sporu pouze co do marginální části, tj. v požadavku na stažení tiskové zprávy z internetových stránek žalovaného, co do základu žalobního nároku včetně požadavku na omluvu zveřejněné na internetu a v písemné podobě úspěšná byla. Z tohoto pohledu pak soud dospěl k závěru, že je místě přiznat jí plnou náhradu nákladů tohoto řízení.

Soud proto k rukám jejího zástupce přiznal na náhradě nákladů řízení celkem částku 31 591,50 Kč. Do ní zahrnul odměnu za zastoupení žalobkyně za 7,5 úkonu právní služby po 2 500 Kč, tj. 18 750 Kč, spočívajících v převzetí věci, sepisu žaloby ze dne 5. 9. 2019, písemných vyjádřeních ze dne 6. 12. 2019 a 11. 8. 2020 a za účasti na dvou jednáních, která se ve věci uskutečnila dne 11. 6. 2020 a dne 10. 11. 2020, přičemž toto jednání přesáhlo dvě hodiny, takže za ně byla přiznána odměna za dva úkony právní služby, a účasti zástupce žalobkyně u vyhlášení rozsudku dne 12. 11. 2020. Vzhledem k tomu, zástupce žalobkyně je plátcem DPH, byla mu přiznána rovněž náhrada DPH ve výši 4 441,50 Kč a dále byla přiznána náhrada vynaloženého soudního poplatku ve výši 6 000 Kč. Tyto náklady představují podle názoru soudu potřebně a účelně vynaložené prostředky k uplatnění práva žalobkyně v tomto soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních.

Brno 12. listopadu 2020

Mgr. Klára Vašáková v. r.
samosoudkyně